

FARNÍ ZPRAVODAJ

březen 2023

ročník 26

Církve československé husitské, farností Blansko a Vyškov, pro Boskovice, Brťov, Černou Horu, Křtiny, Lysice, Rájec, Rudici, Skočovou Lhotu, Vítějeves, Ježkovice, Račice, Rousínov, Ruprechtov a Švábenice

BIBLICKÝ VERŠ NA MĚSÍC BŘEZEN:

Hospodin praví: „Až mně bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti.“

(Žalm 91,15-16)

Naši milí čtenáři,

každý rodič řekne, že ve třech letech věku dítěte si to užíval. Jistě víme, co je tím řečeno. Příběh malé Danky, která byla doslova okouzlena všemi elektrickými zásuvkami a zástrčkami, mluví za sebe. Do každé z nich by podle vzoru maminky zapojila vše, co mělo tu známou koncovku. Věděla, že když se žehlí prádlo, je potřeba žehličku a tu zástrčku. Sledovala maminku, jak ji vsunula do zásuvky, a stejně tak vysavač, kulmu nebo fén. Vždy byla pohotově na správném místě a pomáhala, protože chtěla vědět, co se bude dít.

Tatínek říkal: „To není dobré, bude to dělat sama a může se něco stát“, pro jistotu a klid raději zakoupil kryty zásuvek a zajistil pro případ nepozornosti. Pro malou holčičku byla zásuvka doslova magnet, hrou a způsobem, jak dostat pozornost rodičů na nejvyšší míru. Vyhledávala pera, tužky, nůžky, no co by se jen vešlo do malých dvou otvorů, odhad tedy měla výborný. Maminka vždy varovala se zdviženým prstem slovy „ne, ne, ne, ublíží ti to, budeš plakat“. Tato slova ráda opakovala s úsměvem vždy, když se blížila k zásuvce a zkoušela, co maminka vydrží. „Dobře mířená by pomohla“, říkal moudrý tatínek, „ale holčičky se nebijí,“ odvětila maminka. Ano, s takovým nejednotným přístupem to může dopadnout ve všech směrech nebezpečně.

Jednoho krásného a klidného dopoledne nastal neskutečný křik a pláč z vedlejšího pokoje. Vzlykající dítě drželo v ruce nůžky s opálenou částí ostří, když chtělo přestříhnout kabel od televizoru. Ještě, že to tak dobře dopadlo, poznamenali rodiče, už tak malá a získala zkušenost na celý život. Bylo to velké varování, doslova praktické poučení pro všechny, dar života shůry pro malé dítě i rodiče. Sami víme, že pokušení číhá všude kolem, rozhodnutí je na každém. Varovných slov je od dětství až dost. Mít rozum znamená slyšet, věřit a podle toho také jednat. Člověk by měl poslouchat a věřit předané moudrosti.

Popeleční středou jsme vstoupili do postní doby, máme možnost prožít 40 dnů v nezvyklém klidu a pokoji stejně jako Izraelité prožili 40 let na poušti. Prorok Joel předával povzbuzující slovo svému lidu, který hledal tvář takto: „Navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem.“ Stvořitel zná veškerý úmysl člověka, a přesto přichází s pomocí.

Cítím, jak nás miluje, vede a ochraňuje. Není už čas vzít vážně svou víru v dárcce pokoje a věčnosti? Ano, chceme si nechat poradit a navrátit se zpět. Ano, toužíme být denně obdarováni milostí a odpuštěním, než se pouštět do nebezpečných situací jako ta malá v příběhu života.

Tehdy to vyšlo, jaká to milost, ale uvědomujeme si, že jsou i jiná nebezpečí? Jak dlouho potrvá tato milost v dnešním čase? Pokušení a nabídka je tu už od Adama a sami dnes v evangeliu čteme, že to ďábel nevzdal a nevzdá. Sírachovec připomíná „Synu, přicházíš-li sloužit Pánu, připrav se na pokušení“. Co poradit do každého dalšího dne, snad jen, abychom se drželi toho, co nás učí Pán skrze trojí pokušení.

„Nejenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“, „Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.“, „Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“

Vaše sestra Jana

— MODLITBA —

Hospodine, prosím, dej se nám poznat a ved' nás. Ať z našich úst je slyšet chvála, ať z našeho srdce vychází láska, ať z našich rukou je poznat ochota být tvou pokornou služebnicí, tvým pokorným služebníkem.
Amen

(Sestra Jana)

LITURGICKÝ KALENDÁŘ – 2. – 5. NEDĚLE POSTNÍ

1.3. Albín, biskup	3.3. Ulrich Grunsleder, kněz a husits. mučedník
3.3. Světový den modliteb	7.3. Apoštol Tomáš, T. G. Masaryk *1850
7.3. Perpetua a Felicita, mučednice	9.3. Jan Želivský, kazatel
12.3. Maxmilián, mučedník	13.3. Mikuláš z Pelhřimova, husitský teolog
15.3. Longinus, římský voják a mučedník	18.3. Cyril Jeruzalémský, biskup
19.3. Josef, pěstoun Páně	22.3. Jiří z Poděbrad, král český
25.3. Zvěstování Marii, matce Páně	28.3. Jan Amos Komenský

SVÁTKY V MĚSÍCI BŘEZNU

PÁR SLOV K POSTNÍ DOBĚ

Stojíme na prahu postní doby, a proto vám posílám několik slov jako pozvání k hlubšímu prožití tohoto času. Předně je třeba říci, že „půst“ není na postní době to nejdůležitější a není to ani její nejvhodnější označení. Původní název je Quadragesima, tedy Čtyřicetidenní. Čtyřicet let putoval Izrael pouští a čtyřicet dní se na poušti postil Kristus před svou veřejnou činností. Vstoupit do této zkušenosti je vlastním obsahem postní doby. Učit se v pokušeních pouště „chodit s Hospodinem“. Objevit jako kdysi Izrael, že z tvrdé skály může vytrysknout pramen a chléb k nasycení spadnout z nebe. Všechny zkoušky Izraele i Ježíšovy je možné shrnout do jedině: jde o otestování toho, zda skutečně spoléháme na Hospodina, nebo na něco jiného.

Výzva k obrácení, kterou slyšíme o Popeleční středě, není jen záležitostí naší vnější nápravy (v tomto smyslu nám to slovo právem zní trpce), ale především obrácením se od sebe k Bohu, soustředěním na to, co je podstatné (a proto nám může znít jako „sladké“ a laskavé pozvání). A v tomto smyslu je to nikdy nekončící proces (asi jako snaha oloupat cibuli).

Rád bych s vámi sdílel dva obrazy, které jsou pro mne v této chvíli aktuální a mohou třeba být inspirací někomu dalšímu. Možná se vám někdy stalo, že jste při rozjezdu auta zapoměli zcela povolit ruční brzdu. Člověk pak šlape na plyn, motor burácí, ale auto se sune jako šnek. Energie vložená do jízdy se vůbec nevrací. Něco v autě začíná smrdět... Mně se v poslední době stává s autem něco opačného. Nevrací se mi lanko od pedálu plynu. Takže když vyženu motor do otáček, zůstane tam. Motor řve – a v tomto případě auto jede. Nemusím ani šlapat na pedály, něco auto stále samo táhne dopředu. Jenže v určité chvíli a rychlosti to přestane být příjemné a vůz se stává neovladatelným. Pomáhá jen vypnout motor a zastavit s výstražnými světly.

Jako lidé jsme různí a tak máme ve svém vnitřním životě zpravidla sklon k jednomu nebo ke druhému. Buď jedeme stále s lehce zataženou ruční brzdou, dře to a skřípe. Něco nás drží a poutá. A dívíme se, že se nám nedaří nikam dostat. Anebo v nás stále vrčí vnitřní motor a táhne nás vpřed, od jedné akce a práce k druhé. I když jsme vyčerpaní, nedokážeme se zastavit. V dlouhodobé perspektivě to hrozí nějakým karambolem.

Smysluplně prožít postní dobu by tak mohlo znamenat všimnout si, k čemu mám blíž – a buď se osvobodit od toho, co mne poutá, nebo se zastavit a vypnout na chvíli motor.

Druhý obraz ke mně přišel při rozjímání v rámci duchovních cvičení od Karin Johne, kterými někteří z vás také prochází. U tajemství, že jsme „chrámem Ducha svatého“, doporučuje Johne uvažovat nad tím, co se stane, když dům změní majitele (tedy když pánem našeho života už nejsme my, ale Bůh). Možná potřebujeme ze svého života něco vyhodit, něco vyčistit a vyprázdnit, stáhnout se. Nebo naopak se více nebo nově otevřít druhým, obnovovat pobožené mosty a proslapávat nové stezky.

Váš bratr Karel

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Každý můžeme kdykoliv doma prožívat vnitřní postní duchovní obnovu. Vyzkoušejte to!
Odpuštění

Odpuštění je trochu taková křesťanská povinnost, něco, co správný křesťan rád prožije a naplní. Požadavek odpuštění se vyskytuje v Bibli dost důrazně: Odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. (Koloským 3, 13; srov. také Efezským 4, 32.) Ostatně je zakódováno i v naší „hlavní modlitbě“: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. Chci-li „to“ po Bohu, musím „to“ sám být ochoten nabídnout druhým. (Matoušovo evangelium 6, 4) Už se ovšem moc nemluví o tom, že bych třeba někdy měl umět odpustit sám sobě... (Třeba to, že jsem si nechal ublížit.)

Z nedělních bohoslužeb si pamatujeme dost srozumitelné podobenství o tom, jak král odpustil jednomu člověku milióny, a pak se naštvál, když se tento omilostněný dlužník nechtěl chovat obdobně na místě věřitele. Jenže ona je ta náповěda uvozena Ježíšovým extrémním požadavkem: Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát? Ježíš mu na to odpověděl: Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát. (Matoušovo evangelium 18, 21-35.) Rabinům Ježíšovy doby prý stačilo třikrát. Těch 77 je tu trochu výraz pro nekonečno, protože těžko si povedeme notýsek, kam bychom si pečlivě zapisovali, co nám kdo udělal. Myslím si, že odpouštění je také v intenci pravidla, které rozvíjí Ježíš v Kázání na hoře: Já však vám pravím, abyste se

zlým nejednali jako on s vámi, ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou. (Matoušovo evangelium 5, 39.) Totiž přerušit zákon akce a reakce, zákon pomsty, zastavit rozjeté kolo vzájemného zraňování a vracení si, zastavit nabalující se sněhovou kouli...

Ale je tu i otázka, jak někdy rozpoznat, co je ve mně usazeno, na čem bych měl zapracovat a odpustit to. Jsou to i ty drobné křivdičky, na které si vzpomeneme, když dotyčného potkáme, když si prohlížíme staré fotky? Co 18 když si o něčem myslím, že jsem to dávno odpustil, že vlastně nejsem ten, kdo by v sobě strádal vztek, ale ve skutečnosti klamu sám sebe?

Jenže...

Problém je, že nám odpuštění někdy nejde, nebo jde hodně ztuhla, nebo se vlastně ve svých pocitech moc nevyznáme. A pak jsou tu klasické námitky: Nepovzbudím toho gaunera jen k dalšímu ubližování? Nepředvedu se jako slaboch? Jenže: Když neodpustíme, začne se z hněvu stávat zlost, vztek, hořkost, nenávisť (kolika jen slovy to umí čeština popsat). V hlavě se rozjíždí fantazie: Chceme to dotyčnému vrátit; nebo chceme, aby také trpěl; představujeme si ho v podřízené roli („takhle maličkého“). Kdo zažil, ví, že se neodpuštěním sami zavíráme trochu do svého vlastního vězení – stále na „to“ myslíme; stavíme „to“ v duši na pořád viditelný pomník na betonovém soklu. Je to vlastně neuvěřitelná duševní zátěž – pořád na to musím myslet, stále si to přehrávám v hlavě... Každý asi v tom seznamu, co nám nejde nebo nešlo odpustit, máme něco jiného. Zase je nesmysl to porovnávat, srovnávat. Hodně vysoko bývá rozvod či rozchod; životní nebo zásadní pracovní neúspěch, o kterém si myslím, že mi k němu někdo napomohl; ublížení blízkému (třeba dojem nebo jistota, že lékař zanedbal péči o nás či našeho blízkého); dehonestace; ztráta majetku.

Také ovšem existuje hněv na elitu či vrstvu společnosti, na mocné, bohaté, úspěšné, na ty, kdo se systémem nemají problém atd., jak se děje a co mu brání. Odpuštění je dát vztahu novou šanci. Zmuchlat a vyhodit lístek s čárkami „za vypitá piva“, už ho nechť zaplatit. Nebudu vytahovat a připomínat to, co se mezi námi stalo. Nebudu to vytahovat ani v sobě.

Odpuštění je změna myšlení

Začnu se na událost dívat jinak. Touha po odplatě se postupně ztrácí. Věc se uzavírá... Někdy se děje skrze setkání, jindy dvoustranné vyrovnání není potřeba (případně ani není možné – dotyčný zemřel). Podle průzkumů trvá „velké“ odpuštění třetině lidí dva roky i víc. Je to krvavý proces a modlitba typu: Pomoz mi, Bože, odpustit, je určitě na místě. Modlitba pomáhá se na problém podívat z jiné perspektivy. Dokážu věc Pánu Bohu popsat těmi stejnými slovy, kterými si ji v sobě rozpítávám, kterými toho dotyčného v duchu pojmenovávám? Těžko se odpouští tam, kde chybí vůle odpustit; kde se nebráním častému vzpomínání na „ublížení“; kde mám touhu srovnat skóre; kde vnímám odpuštění jako slabost. Také se mi do nějaké míry může „líbit“ v roli oběti, naštvaného – křivda se stane nebo stala součástí mé identity. A samozřejmě odpustit je asi těžko možné tehdy, když zraňující chování druhého pokračuje.

Jak se děje a co pomáhá?

Součástí procesu (!) odpuštění jsou intenzivní vnitřní rozhovory. Ovšem ne ty utvrzující, ale ty, ve kterých se snažím otevírat víc perspektiv, konfrontovat se s jinými názory. Pomohou rozhovory s empatickými lidmi, kteří nás nebudou soudit, kteří nás nebudou posuzovat a kteří nás ani nebudou nutit k tomu, abychom „přece odpustili“. S odpuštěním pomůže uznání vlastního podílu na události; uvědomění si, že mi neodpuštění ubližuje; přemýšlení o motivech druhého; časový odstup; touha po pokoji; to, že jsem požádán o odpuštění; příklad druhých, jak odpustili (např. různé paměti vězňů); a také vnímám-li odpuštění jako součást mého osobního růstu.

Co není odpuštění

Odpuštění není, když druhého omluvím, když poskládám polehčující okolnosti, takzvané pochopím. Není to tak úplně ani jen smíření a obnova vztahů (navíc to nejde se vzdálenými nebo mrtvými). Ostatně leckdy není ani žádoucí návrat k tomu, kdo mi ubližoval. Nejedná se ani o rezignaci na spravedlnost. (Možná je někdy třeba chránit potencionální oběti.) Odčinění či pokusy o satisfakci jsou v některých případech žádoucí. Není to rezignace na práci na vztahu – odpuštění není návrat před současnost, tam, co to bylo, není to děláni, že se nic nestalo. Není to zapomenutí, i když špatná paměť nebo čas mohou být výhodou.

Cesta

Na začátku procesu odpuštění může být i četba tzv. žalmů pomsty – dovolit si skutečně hněv, zlobu, pojmenování si toho, co se mi stalo (srov. např. Žalm 94). Kdo chce odpustit, měl by projít několika kroky: Nechci ti (už) způsobit stejnou bolest. Pouštím tě z vězení, do kterého jsem si tě zavřel. Nenechávám si natrvalo vnutit roli protivníka, oběti apod. (Nejsem pasivní.) Nevnímám druhého jen jako pachatele, ale i jako někoho, kdo má nebo měl motivy, důvody, kdo je směs dobra i zla, jako jsem jí i já. Připouštím si, že i „jeho“ má evidentně Bůh rád a nejspíš se s ním sejdu v božím království, pokud bych se tam tedy sám rád ocitl. Vedu s tím, kdo mi ublížil, fiktivní rozhovory, ale také se za něj zkusím modlit, resp. za to, aby se mu dobře dařilo (Matoušovo evangelium 5,44).

Nemusím druhému odpouštět, protože to je správné, ale protože chci, aby mi už bylo dobře, protože tuším, že mi to dobře udělá. Je ovšem také dobré v sobě touhu po odpuštění živit, uvědomovat si, že je to z různých důvodů (i z hlediska mé víry) dobré, patřičné. Rozhodnout se, že odpustit chci, ovšem ještě neznamená, že se mi to podaří, nebo že se mi to podaří hned. Je totiž rozdíl mezi rozhodnutím odpustit a prožitím odpuštění (emoce).

Říci si o odpuštění

Jen trochu paradoxně je součástí procesu odpuštění také to, že sám umím říci „promiň“, že sám dospěle přijímám odpovědnost za své činy, připouštím si je, zkusím je vyslovit a pokouším se je napravit. Jsem schopen přiznat, že odpuštění potřebuji.

Váš bratr Ondřej

NAŠE POZVÁNÍ PRO VÁS

CYKLUS LETOŠNÍCH NEDĚLNÍCH ČTENÍ Z BIBLE PŘI BOHOSLUŽBÁCH

Biblická čtení letošního ročního cyklu A jsou převzatá ze starodávné tradice. Tyto texty doprovázely katechumeny (připravující se na křest) na jejich putování ke křtu a přinášejí nám úžasnou zvěst o tom, co Bůh působí ve křtu.

Jsou tedy tou nejlepší křestní katechezí nejen pro připravující se na svůj křest, ale pro nás všechny, kdo už jsme pokřtění, abychom si znovu svůj křestní slib obnovili a připomenuli.

První neděle – neděle Pokušení.

Je to všeobecný úvod do celé postní doby. Poukazuje na boj, který musí podstoupit každý, kdo se definitivně rozhodl pro Krista. O této neděli vyslechneme svědectví kmotrů a katechetů a poté slaví vyvolení těch, kdo mají o Velikonocích přijmout svátosti uvedení do křesťanského života. O následujících nedělích představí těmto kandidátům křest skrze obraz vody, světla a života.

Druhá neděle – neděle Abraháma a proměnění.

Křest je svátostí víry a Božího synovství. Spolu s Abrahámem, otcem víry, se má také katechumen vydat na cestu a vyjít ze své země (první čtení). Cíl tohoto putování vidíme v Kristově proměnění (evangelium). V Kristu je nazván „synem Božím“ každý, kdo přijal křest.

Třetí neděle – neděle Samaritánky.

Tak jako Izraelité během putování na poušti, stejně i katechumen hledá vodu, která mu dá spásu (první čtení). Ježíš mu stejně jako Samaritánce oznamuje, že mu může dát vodu života, která dokonale zažene jeho žízeň (evangelium). Touto vodou je jeho Duch (druhé čtení). Jak dosvědčil Jan Křtitel, Ježíš je ten, kdo křtí vodou a Duchem svatým. Církev o této neděli slaví první skrutinium a během následujícího týdne předá katechumenům vyznání víry.

Čtvrtá neděle – neděle Slepého od narození.

Ve křtu je člověk vysvobozený z temnot a naplněný (evangelium). Je uschopněn žít jako syn světla (druhé čtení) a posvěcen královským pomazáním (první čtení).

Pátá neděle – neděle Lazara.

Křtem přechází člověk ze smrti k životu (evangelium a první čtení). Stává se nositelem Božího zalíbení a může žít v síle Ducha vzkříšeného Krista (druhé čtení). Slaví se třetí skrutinium a v následujícím týdnu předává církev katechumenům modlitbu Páně (Otče náš), Desatero a Vyznání víry.

Bratr Martin

BIBLICKÉ HODINY V BLANSKU

Připravujeme příjemná setkání nad hlubším poznáváním Bible a výkladem jejího svědectví pro náš současný život. Učíme se Bibli porozumět a číst v ní pro svůj život.

Biblické hodiny se konají každé úterý v 17:30 hodin v Blansku. Překonejte ostych a přijďte. Srdečně všechny zveme.

Moderuje bratr Ing. Jiří Rokos

NÁBOŽENSTVÍ PRO DĚTI

Srdečně vás zveme, děti i rodiče, do jednotlivých skupinek klubů „Dobré zprávy“, tj. setkávání pro děti. Děti se tvořívou formou, vyráběním, zpíváním a hrou učí znát biblické příběhy a rozumět základům naší křesťanské kultury.

V BLANSKU mají děti své setkání každé ÚTERÝ v 16:30 hodin;

V BOSKOVICÍCH mají děti své setkání každou STŘEDU v 15:00 hodin;

V LYSICÍCH mají děti své setkání každou STŘEDU v 16:15 hodin.

Těším se na vás, sestra Martina

SETKÁVÁNÍ – PŘÍPRAVY DOSPĚLÝCH NA KŘEST V BLANSKU

Začínáme přípravy na křest pro dospělé, kteří křest přijmou v roce 2023 o Velikonocích.

Další zájemci o křest dospělých, ozvěte se.

První příprava bude v pátek 3. BŘEZNA 2023 po bohoslužbách.

Těším se na vás. Bratr Martin

JEDNÁNÍ RADY STARŠÍCH

V měsíci únoru se sejdou rady starších na svém jednání:

- v pondělí 20. 3. 2023 v 18:30 hodin v Blansku

- v pondělí 27. 3. 2023 v 16:30 hodin ve Vyškově

Zveme vás k účasti.

Ing. Patrik Hanáček a

Ing. Pavel Sedláček,

předsedové rad starších

NEDĚLNÍ ČAJ NEBO KÁVA PO BOHOSLUŽBÁCH V BLANSKU

Každou neděli po bohoslužbách v Blansku vás všechny srdečně zveme na popovídání si o všem, co prožíváme, sdílíme jeden s druhým atd.

Díky, že mnozí upečete, připravíte, obsluhujete a hlavně si uděláte čas budovat naše živé společenství.

Přijďte, vyzkoušejte, že vám ten čas nebude chybět, ale hodně dá. Každý je srdečně vítán.

Pravidelní účastníci

SETKÁVÁNÍ PRO SNOUBENCE V BLANSKU

Kdy budou?

První setkání s tématem „Svatební obřad“. *Obřad vám detailně představím se všemi alternativami, nad čím přemýšlet, co si vybrat atd.* Bude se konat v pátek 10. 3. 2023 v 18:30 hodin.

Druhé setkání s tématem „O úředních formalitách pro platnost svatebního obřadu před úřady ČR, svatební slib, výběr čtení atd.“ bude v pátek 17. 3. 2023 v 18:30 hodin.

Třetí setkání poživeme nad tématem „Inspirace pro váš vztah aneb co si ujasnit před vstupem do manželství“. Setkání bude v pátek 24. 3. 2023 v 18:30 hodin.

Všechna setkání se uskuteční v Dřevěném kostele na ul. Rodkovského 7 v Blansku.

Připravují Martina, Robertto a Martin

KDY A KDE ZASTIHNETE BRATRA FARÁŘE?

Pokud potřebujete cokoli vyřídit, zeptat se nebo domluvit s bratrem farářem Martinem Kopeckým, zastihnete jej před bohoslužbami a po nich v kostele,

ÚŘEDNÍ HODINY ve farní kanceláři, tj. Rodkovského 5 v Blansku, jsou:

- každé pondělí od 16:00 do 18:30 hodin
- každý pátek od 16:00 do 17:15 hodin
- nebo kdykoliv na telefonu 606 702 768

Každý, kdo má zájem o návštěvu bratra faráře u sebe doma, zavolejte kdykoliv bratru faráři.

Rád vás navštíví, ale nemůže sám předpokládat, že návštěvu chcete a stojíte o ni.

Můžete sami přijít za ním nebo bratr farář za vámi. Stačí jen dát o sobě vědět. MK

CO MÁM DĚLAT, KDYŽ MI NESLOUŽÍ NOHY A CHCI JÍT NA BOHOSLUŽBY?

Léta funguje v našem společenství služba dovozu autem na bohoslužby a zpět domů. Nebojte se o ni požádat kdokoliv a kdykoliv, volejte bratru faráři a domluvte se s ním. MK

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

V měsíci březnu nás čekají každoroční výroční shromáždění našich farností.

Zhodnotíme na nich službu, práci i hospodaření našeho společenství za L.P. 2022.

Srdečně vás všechny zveme. Rádi vás se všim seznámíme a budete-li mít zájem, čas a chuť, jste vítáni.

Výroční shromáždění se konají v neděli 12. 3. 2023 v 9:00 hodin v Blansku a v neděli 19. 3. 2023 ve 14:30 hodin ve Vyškově.

Těšíme se na setkání.

Členové rad starších

NABÍDKA NA SKVĚLOU KNIHU

Běžně se stává, že za mnou někdo přijde a řekne: „V Bibli si čtu, ale spouště většinou nerozumím. Hlavně ve Starém zákoně. Co bys mně poradil?“ Odpovídám: „Na prvním místě je potřeba prosit Ducha Svatého, aby nám Písmo otevřelo. Nejen číst, ale i u čtení mít srdce otevřené v modlitbě. Není důležité, kolik toho přečtu (množství textu), ale kolik toho s Bohem prožiji.“

Dostala se mně do roku skvělá kniha výkladů textů celé Tory, tj. prvních pěti knih Bible. Je všechno rozvržené tak, že každý den si čtenář přečte úryvek z Bible a k němu příslušný výklad. Všechno doplňuje krátká modlitba. Denní ztišení s Bohem. Kolik to chce času? Asi tak 20 minut denně. Sám ji letos používám při ranní modlitbě. Doporučuji!

Kdo by měl o výkladovou knihu prvních pěti biblických knih zájem, přihlaste se.

Moc rád vám ji zajistím.

Váš bratr farář Martin

NOVÝ SPRÁVCE FINANČNÍ NAŠÍ BLANENSKÉ FARNOSTI

Milé sestry a bratři v Kristu,

v uplynulém měsíci došlo ke změně na pozici finančního zpravodaje a správce administrativy pro Blanensko (a v některých oblastech i pro Vyškovsko). Tuto agendu po celých 8 let velmi pečlivě zastávala sestra Jitka Alexová. Díky její obětavé práci, bez jediné koruny finanční odměny, jsou finanční a hospodářské záležitosti v naprostém pořádku. Zvládly se i velké akce jako rekonstrukce fary v Blansku.

Sestra Jitka na svoji funkci rezignovala ze zdravotních důvodů k 20. 2. 2023 a následně Rada starších na své schůzi konané 20. 2. 2023 ze svých řad zvolila nového finančního zpravodaje, kterým se stává ing. Jiří Alexa. Během února proběhlo několik setkání k předání agendy a dokumentů a v době vydání zpravodaje probíhá zápis nového statutárního zástupce do registru neziskových organizací. Poté bude dokončeno předání pokladny a dispozičních práv k bankovním účtům.

Nově už prosím směřujte všechny své administrativní a finanční požadavky či dotazy na bratra Jirku Alexu přes nový email info@drevenykostelik.cz nebo na číslo 724 978 909. Věříme, že se mu podaří rychle naskočit do nové role a udrží velmi vysokou úroveň agendy.

Sestře Jitce náleží upřímné Bohu díky za dlouholetou mravenčí a velmi zodpovědnou práci na boží vinici v naší farnosti. Přejeme jí Boží požehnání a dobré zdraví.

Rada starších a farní úřad v Blansku

NAŠE MÉDIA

Milé sestry a bratři,

náš dřevěný kostel v Blansku jde s dobou. Ačkoliv má už 382 let, nebojí se ani moderních technologií a zřídil si profil na **Instagramu, kde jej můžete sledovat jako @dreveny_kostelik**. Díky propojení s Facebookem tak znovu ožil i profil Dřevěný kostelík Blansko. Průběžně sem budeme dávat momentky z bohoslužeb a různých setkávání v naší farnosti a upozornění na nadcházející akce.

A do třetice jsme zprovoznili nový email info@drevenykostelik.cz, kam se můžete obracet s veškerou organizační, provozní a finanční agendou. Tento email prozatím spravuje pouze Jirka Alexa.

Bratr farář Martin má plné ruce práce se svým emailem fararmartin@email.cz, který je a bude dále v provozu. Sem se dál obraťte s duchovními a osobními záležitostmi na bratra faráře.

Rada starších a farní úřad v Blansku

NAŠI KNĚŽÍ

V seriálu „Naši kněží“ od listopadu L. P. 2022 věnujeme naši pozornost kněžím a jejich službě na Vyškovsku. Vyškovská farnost byla založena L. P. 1925.

Bratr farář Ladislav Kopecký (5. 7. 1923 – 8. 4. 2007)

Narodil se v Brně a po vystudování obchodní akademie prošel řadou zaměstnání. Pak absolvoval teologický kurz a stal se kazatelem, posléze farářem naší církve.

Začátkem 50. let byl zaměstnancem spořitelny v Blansku a vypomáhal s výukou dětí v blanenské farnosti, jak tzv. učitel nedělní školy. Tenkrát to bylo tak, že po nedělních bohoslužbách v kostelíku, měli děti ještě svoje zvláštní bohoslužby, tzv. nedělní školu. Prvním působištěm bratra Ladislava bylo Znojmo.

Do Vyškova nastoupil jako farář 1. září 1961. Přišel z farnosti v Ivanovicích na Hané, kde strávil osm let. Dodnes na něj ve Švábenicích rádi vzpomínají, jak je učil coby malé

děti v náboženství. Ve Vyškově ho přivítali jako známého a nadějného duchovního, který bude mít na vyškovskou náboženskou obec blahodárný vliv. Tato naděje se naplnila. Br. Ladislav Kopecký byl po čtyři roky, které ve Vyškově strávil, pro vyškovskou náboženskou obec přínosem.

V roce 1965 se vyměnili s bratrem farářem L. Hradilem. Bratr L. Kopecký, nastoupil v Jihlavě a bratr L. Hradil ve Vyškově. Následně od roku 1974 až do smrti byl farářem ve Zlíně.

Farář br. Ladislav Kopecký byl velmi aktivní člověk. Po roce 1989 přednášel o Bibli ve zlínských školách a v Akademii J. A. Komenského, zapojil se do práce zlínského Rotary klubu, působil jako překladatel, do současné češtiny převedl dílo J. A. Komenského *Praxis pietatis*.

Připravila Zuzana Opluštilová z Vyškova

PROŽILI JSME

Poděkování za nedělní posezení po bohoslužbách v Blansku

Štědrý člověk bude jen vzkvétat, kdo jiné svažuje, sám bude zavlážen. (Příslaví 11:25)

Několik let mám předplacený Český zápas (týdeník naší církve) a občas v něm čtu, jak se některé církve stávají moderními a zavádí po bohoslužbách posezení u čaje nebo kávy. V Blansku se také po bohoslužbě setkáváme u kávy a čaje, ale také u rozličných gastronomických kousků. Každý si zde najde to svoje. Je bezva se sejít s lidmi, které jsme například celý týden neviděli, a popovídat si u kávy a čaje, k tomu zakousnout něco dobrého. Obzvláště teď v zimě, kdy ještě ráno mrzne, přijde teplá káva nebo čaj vhod.

Já si těchto setkání vážím o to více, protože od doby, kdy jsem se s partnerkou a dcerou odstěhoval do Brna, tak už do Blanska tak často nejezdím. Když už s pomocí Boží mohu přijet, tak mě mezi sebou vždycky vřele přijmete.

Jsem hrdý na to, že jsme moderní církev, kde se setkáváme i po bohoslužbách. Rovněž jsem velice rád, že máme obětavé bratry a sestry, kteří jsou ochotni pro nás ostatní připravovat kávu, čaj, víno nebo i něco na zub, a v neposlední řadě také za to, že máme faráře, který nás spojuje a dělá pro nás ostatní první poslední.

Na závěr bych rád všem (nebudu zde vypisovat konkrétní jména, protože je vás hodně) poděkoval veršem z listu Efeským: „*Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otcí ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.*“

S upřímnou láskou bratr Michal Tesař

JAK MĚ JEŽÍŠ UZDRAVIL

Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otcí ve jménu našeho Pána Ježíše Krista

/Efezským 5, 20/

Milí bratři, milé sestry.

Dnešní příspěvek bude osobní zpověď člověka, který byl nerozumný až nezodpovědný a neslyšel Pánovo volání. Až jednoho dne...

Od dětství jsem trpěl (respektive moje okolí) chrápáním. S rodiči jsme navštívili nepočet lékařů, kteří si se mnou nevěděli rady. Ve dne mě tohle nijak neobtěžovalo, nebo neohrožovalo a ani ostatním to nepůsobil obtíže. Proto se tento problém přestal řešit.

Zlom nastal s přibývajícím věkem. Přišly první lásky, první řidičský průkaz, první řidičské zkušenosti. Moje obtíže mě naplno pohltily na základní škole. Nemohl jsem jezdit na školní výlety, protože moje chrápání bylo natolik obtěžující, že se mnou nikdo nechtěl sdílet pokoj. Proto jsem na školní výlety nejezdil. Zúčastnil jsem se lyžařského kurzu na střední škole bylo to přesně, jak jsem psal výše. Nikdo se mnou nechtěl být v pokoji. V té době jsem si to ještě nepřipouštěl. Bral jsem to tak, že jsem to zdědil po předcích a po svém tátovi.

Další signál, který mi Pán dával, přišel v době mého prvního opravdového vztahu. Moje tehdejší partnerka byla hodně tolerantní, ale postupem času jí také začalo moje chrápání vadit. Ráno po probuzení byla nevyspaná a hlavně podrážděná. Později jsme se začali i místo spánku hádat. Nakonec jsem to vyřešil tak, že v létě jsem bydlel u ní na zahradě ve stanu a v zimě jsem jezdil přespávat domů. Plánoval jsem s ní společné bydlení, ale moc se jí do toho nechtělo. V té době jsem jí za to nadával a byl na ni jako na psa, ale dnes jí plně rozumím. Dokonce mě upozorňovala i na to, že se mi v noci několikrát zastavil dech a ona mě musela vzbudit. I přes tuhle informaci jsem i nadále zůstával laxní. Nakonec se se mnou rozešla, paradoxně ne kvůli mému chrápání.

Poté jsem měl zažít první Boží napomenutí. Ještě v době studia na střední škole jsem se vracel v noci z diskotéky autem domů. Zpočátku bylo vše tak, jak má být. Později jsem začal cítit pálení v očích a pocit, jako bych nebyl ve svém těle. Mohl jsem zastavit, maličko se protáhnout, protřít si oči a pokračovat. Spěch a nezkušenost mě přemohla a já pokračoval v cestě. Připadalo mi, že cesta ubíhá strašně pomalu. Z mé letargie mě probudila rána, zápach provozních kapalin a bolest hrudníku. Kolem mě bylo úplné ticho. Vystoupil jsem z auta a do cesty mi vběhli dva lidé s hasicími přístroji. Nehoda se stala u vrátnice ČKD Blansko, lidé s hasicími přístroji byli vrátní, kteří mi přišli na pomoc. Auto sice nehořelo, ale to jsme ani jeden z nás nevěděli. Z motoru stoupal bílý štiplavý kouř z provozních kapalin. Poté následoval příjezd policie a záchranné služby. Po převozu do nemocnice a vyšetření byl výsledkem pohmožděný hrudník a vyvrtnutá krční páteř. Dodnes se ptám sám sebe, zda to stálo za to. Bohužel, ale ani tohle varování nepomohlo. Mělo přijít další...

Později jsem se seznámil s mojí stávající partnerkou Veronikou a později nám Pán poslal dceru Klaudii. Užíval jsem si otcovskou dovolenou a radoval se spolu s ostatními z našeho malého pokladu. To jsem ještě netušil, že Bůh zasáhne znovu...

Klaudince byly asi dva měsíce, měli jsme se stěhovat do pronajatého bytu v Blansku. Chtěl jsem zajet k rodičům do Doubravice a nachystat nějaké věci na stěhování, navíc mi končila dovolená a já musel zpátky do práce.

Rozloučil jsem se svými holkami a vyrazil na cestu. Venku bylo příšerné horko, vzduch se ani nehnu. Měl jsem auto bez klimatizace, takže jsem si stáhnul okénka, abych měl přísun vzduchu. Cesta ubíhala pomalu, protože se tvořily kolony. Bůh mi dal další šanci se zastavit a protáhnout se. Já byl opět hluchý a pokračoval dál. Před Černou horou se provoz zrychlil a já spěchal domů. Zlom nastal za Bořitovem. Dlouhá, široká silnice, která svádí k rychlejší jízdě a za volantem člověk, který přecenil svoje schopnosti.

Už jsem se viděl doma a myslel na to, že budeme všichni tři pohromadě, jako správná rodina. Z přemýšlení mě vytrhlo troubení, které jakoby mizelo v dálce. A pak to přišlo...

Tma a velká rána, která mě probudila. Předě mnou se objevilo prasklé čelní sklo, spousta plastových částí na podlaze a sedadlech a moje krvavá ruka. Ačkoliv jsem dlouholetý dárce krve, pohled na vlastní krev mi způsobil šok a paniku. Trvalo celou věčnost, než jsem se odpoutal a vystoupil z auta, respektive z vraku. Později jsem se dozvěděl, že náraz byl natolik silný, že autu utrhl motor. Troubení mizející v dálce bylo od auta, které jelo za mnou a chtělo mě varovat před kolizí. Marně. Paradoxně v tom autě jela zdravotní sestřička do práce. Rovnou na místě mě vyšetřila a ošetřila mi pořezanou ruku od skla.

Když jsem se trochu vzpamatoval z šoku, tak mi svědkové řekli, jak se nehoda stala. Paní, která mě ošetřovala a jela za mnou, tak na mě troubila, protože jsem začal sjíždět ze silnice. Nepomohlo to. Sjel jsem ze silnice do příkopu, kde byl odvodňovací kanál a trefil přední částí auta betonovou přepážku. Ta auto vymrštila do vzduchu, kde se přetočilo přes střechu, dopadlo na kola a zastavilo se o kovový plot.

Po tomto Božím varování jsem začal uvažovat o léčbě, ale nakonec jsem to, jak už to u nás lidí bývá zvykem, svedl na tropické vedro.

Paradoxně na mě zabrala kritika mé rodiny, i rodiny mé partnerky. Nakonec i partnerka mi pohrozila, že pokud budu nezodpovědný i nadále tak ode mě s Klauďkou odejde.

Nakonec jsem se odhodlal, vytočil číslo spánkové laboratoře Fakultní nemocnice u svaté Anny v Brně a domluvil si schůzku u paní doktorky. Zapůjčila mi přístroj k monitorování spánku, a když jsem ho druhý den ráno vrátil, tak mi sdělila, že trpím Obstrukční spánkové apnoí. Ta se projevuje tak, že během spánku dochází k zástávám dechu a následnému hlubokému nadechnutí, které nemocného většinou vzbudí. Také jsem se často vzbudil před třetí hodinou ranní a už neusnul, což znamenalo únavu přes den. Byl jsem unavený, podrážděný a bez chuti cokoliv dělat.

Když jsem druhý den přinesl paní doktorce přístroj, aby z něj stáhla data do počítače, byl jsem v šoku. Záznam byl alarmující. Přístroj mi během šesti hodinového spánku napočítal osmdesát zástav dechu po dvou minutách. Paní doktorka byla stejně zděšená jako já. Následoval písemný test, který pro mě znamenal dočasnou ztrátu řidičského průkazu. Byl jsem ve stavu, který se dal přirovnat k těžké opilosti.

Léčba spánkové apnoe probíhá tzv. přetlakovou ventilací kyslíkem. K tomu je zapotřebí mít přístroj, který se poprvé nastavuje přímo ve spánkové laboratoři, poté se množství kyslíku nastavuje telemetricky (dálkovým přenosem). V přístroji je zabudovaný modem, který po každém použití přístroje odesílá data do spánkové laboratoře, kde na jejich základě upravují hodnoty. K přístroji se připojuje hadice, která se spojí s maskou, do které proudí kyslík a zásobuje tělo tak, že nedojde k zástavě dechu. V podstatě je to jako při přístrojovém podpůrném dýchání, princip je stejný. Do doby první kontroly je také potřeba při spánku také používat pulzní oxymetr, který měří množství kyslíku v krvi. Já měl hodnoty, které by při zanedbání léčby mohly znamenat infarkt během spánku.

Dnes už moje hodnoty dosahují stejných hodnot jako u zdravého člověka. Používání přístroje není nijak omezující, jen je potřeba si zvyknout na masku a na počáteční vyšší tlak kyslíku do masky. Přístroj si můžete vzít na dovolenou, nebo kamkoliv cestujete. Jelikož se přístroj používá zpravidla v noci (můžete jej používat i během dne) nemusíte se za jeho používání stydět, navíc vám vaše okolí bude vděčné, protože nechrápete.

Děkuji Bohu za to, že se mnou měl trpělivost.

bratr Michal Tesař

PROŽILI JSME

SLAVNOST UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU L. P. 2023

Ve čtvrtek 2. února L. P. 2023, tj. 40. den po narození Páně, se konala v Blansku a na Brťově slavnost Hromnic, přesně Uvedení Páně do chrámu. Působivá atmosféra celé bohoslužby byla dotvořena slavností světla.

Kéž je Ježíš tím skutečným světlem našeho života a necháme moc jeho lásky působit a rozjasnit jakoukoliv temnotu v nás i kolem nás. Ať jeho světlo prozařuje naše životy, vztahy, rodiny, farnost i naši zemi.

Udílění tzv. Blažejského požehnání v Rudici

Předávání světla při hromniční bohoslužbě ve Vítějvsi

POŽEHNANÉ NAROZENINY SESTRY MARIE GRYSOVÉ Z RAČIC

V neděli 12. 2. L. P. 2022 jsme v Račicích při nedělních bohoslužbách a následném posezení doma poděkovali za krásných 95 roků naší milé sestry Mařenky Grycové.

Když se o ženě řekne, že je laskavá, dobrosrdečná, milující, pokorná, chápající..., tak všechny tyto krásné vlastnosti má drahá maminka, babička, prababička, praprababička a naše sestra v Kristu Mařenka.

Sestra Marie s bratrem farářem doma při vysluhované Večeři Páně

Její upřímná víra v Boha a soulad s lidmi, které má kolem sebe, k ní patří po celý život. Je nejstarší obyvatelkou Račic na Vyškovsku a také nejstarší sestrou v našem společenství na Vyškovsku. Velmi si jí vážíme a ceníme. Její dcery Boženka a Janka se o maminku vzorně starají a pečují. Je plně samostatná a spokojeně žijící ve svém domě v Račicích.

Když jí to zdravíčko dovolí, ráda přijde mezi nás do sboru Páně v Račicích. Stále ráda pamatuje i finanční podporou, jak říká: „na naše kostelíčky“.

Milá Mařenko, moc si Vás vážíme jako výborné ženy, milující maminky a babičky. Jste naší věrnou a upřímnou sestrou v Kristu, která to, v co věří, také skutečně žije! Máme Vás rádi a modlíme se, ať Vás Pán posiluje a provází svoji velkou mocí.

Všichni z Račic a bratr farář Martin

PS: Jako farář si samozřejmě velmi vážím toho, že po mamince nesou štafetu víry i její dcery. Dcera Jana se obětavě stará o sbor Páně v Račicích. Milá Jano, díky, že máme v Račicích všechno krásně uklizeno a připraveno.

— PODĚKOVÁNÍ LIDCE ZA SLUŽBU —

Milá Lidko, děkujeme za Tvoji službu v našem společenství, za Tvoji práci a věrnost, za všechno provádění na cestách v našich farnostech i za jejich hranice. Lidka Hadačová z Vyškova oslavila své polokulaté životní jubileum.

Přejeme jí i manželovi Jirkovi, který narozeniny oslaví za pár měsíců, hojnost Božího požehnání. Ať svým Trabantem šťastně dojedou nejen na všechna setkání

a bohoslužby v našich farnostech, ale i na dalších životních cestách. Když zastupuje bratra faráře u stolu Páně při Bohoslužbě slova, ať ji vede Duch svatý.

Máme Tě rádi, Pán Ti žehnej. Na mnohá léta!

Vše dobré za nás všechny přeje Niky Slavičková

NAŠI OSLAVENCI V BLANSKU

Naši farnost není možné udržet bez osobního podílu a zodpovědnosti konkrétních lidí. Na prvním místě je to náš vztah k Bohu a životu víry. Není všechno jen v síle jednoho faráře a hrstky obětavých spolupracovníků. Spravujeme a pokračujeme však v dědictví po předcházejících generacích.

Každý máme jistě spoustu práce.

Kéž Pán Bůh dá, situace se změní a najdou se mnozí další. Najdou zalíbení a potěšení ze

služby Hospodinu a Boží službě nám. To je však na ochotě každého z nás o našich prioritách, co je pro nás důležité a má hodnotu. Moc bychom si přáli, aby mnozí osobně pocítili ochotu a touhu vzít všestrannou podporu, pravidelnou účastí na bohoslužbách, různých setkáních, biblických hodinách, úklidu, doprovázení faráře na bohoslužby na různá místa mimo farní kostel a pomocí s čímkoliv vás napadne. Naplnit naše společenství novým životem! Určitě dejte o sobě vědět vy, kdo byste byli ochotni jakkoliv pomoci. Přáli bychom si, abychom dovedli pravidelně „obětovat“ **těch pár minut ve svém programu, protože je dáváme Hospodinu, sami sobě a těm, kteří službu nesou, dáváme najevo, že jejich vynaložené úsilí není marné!**

Ale to my také a nad svoje soukromé věci se snažíme udržet naše společenství do budoucna. Pomozte nám, prosím!

S konstatováním a postojem jednotlivců: „Když budu mít čas a nebudu mít něco důležitějšího, tak se někdy přijdu podívat, ...“, je naší budoucností brzký zánik.

Bohu díky, že jsou ti, kteří vnímají farnost jako svůj druhý domov, nedovedeme si naše společenství bez nich představit.

Jana a Peťa Juřicovi

Slavili jsme krásných 129 let manželů Marcelky a Jirky Forstových. Jirka měl totiž třikrát dvacet pět a Marcelka společné narozeniny doplnila.

Bez Marcelky a Jirky si nedovedeme naši farnost představit. Každou neděli přijedou z Brna na bohoslužby, za každého počasí. Čtou z Písma při bohoslužbách, dělají nástěnky v kostele i venku, vaří guláš na mnohá setkání, připravují občerstvení, kdykoliv je potřeba. Díky Bohu, že vás máme!

Milé nedělní dopoledne za čtyřikrát dvacet pět jsme prožili a našimi manželi Janičkou a Peťou Juřicovými. Báječná oslava a dárek? Peťa říká bratru faráři Martinovi: „Když tak sedím, v kostele v lavici vidím, že jsou pavučiny i pět metrů vysoko...“ Obvykle lidé řeknou: „Mělo by se s tím něco udělat.“

Ale Janička s Peťou se k tomu postavili úplně jinak.

Přijeli a celý náš blanenský kostel vysmýčili vysavačem ze žebříku i v šesti metrech. Našeho kostelníka Jeníčka už tak vysoko hnát nemůžeme.

Bohu díky, že se najdou Ti, kteří neřeknou, co by se mělo udělat, ale sami věc udělají.

Přijďte s námi oslavit svoje narozeniny kdokoliv! Jen stačí říci bratru faráři Martinovi.

Děkujeme.

Bratr Jirka Alexa

— VARHANÍK DALIMIL SLAVÍ VÝROČÍ SVÉ SLUŽBY MEZI NÁMI —

Varhaníci nejsou vidět, ale slyšet. Bez nich by byla naše bohoslužba ochuzena o její hudební stránku.

V dnešní době je jen málo těch, kdo svoji ochotou, službou, časem a podporou slouží u našich varhan.

Víte, že již několik roků v kostelích, kaplích a dalších místech na Blanensku pravidelně hraje Niky Slavíčková z Blanska. Na všech obřadech (svatbách a pohřbech) nás doprovází Martin Jakubiček. Bohu díky, máme od února L. P. 2022 zdatnou posilu. Za hrací stůl varhan pravidelně a věrně zasedá, znamenitě nás doprovází na Vyškovsku i v případě potřeby na Blanensku Dalimil Ševčík z Vyškova. Jako pan učitel hudby má samozřejmě k muzicírování opravdu vztah.

Díky, že se můžeme spolehnout na tři skvělé hudebníky. Niky k tomu ještě krásně zpívá a sama skládá spoustu písní, které slyšíme při bohoslužbách. Děkujeme!

Což neděli, když nemůže Niky hrát, znamená to, že Dája už v 5:30 hodin vyjíždí autobusem z Vyškova, aby jej mohl v 6:50 hodin „nabrat“ bratr farář

do auta ve Vilémovicích a Boskovičtí tak nebyli na prvních nedělních bohoslužbách v 7:45 hodin bez varhanního doprovodu. A to se po šesti bohoslužbách vrátíme v 18:30 hodin zpět do Vyškova. Není to jen tak, zabezpečit všechno, aby fungovalo, jak jste při pohledu z kostelní lavice zvyklí. Díky Bohu za věrné obětavec!

Dájo, vytrvej, ať je Ti služba radostí a cítíš se mezi námi dobře!

Vděční farníci a bratr farář Martin

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA V RUPRECHTOVĚ

V městech i menších obcích se v Týdnu modliteb za jednotu křesťanů pravidelně setkáváme ke společným bohoslužbám. Obec Ruprechtov je zhruba v polovině cesty mezi Blanskem a Vyškovem. Naše církev tu byla založena v roce 1921. Od této doby se konají naše bohoslužby v Ruprechtově, tak jako v sousedních obcích Račicích a Ježkovcích. V obci byl v roce 1946 postavený římskokatolický kostel sv. Václava. Naši předkové, dlouho se stavbou Husova sboru váhali, i když už v roce 1938 měli nashromážděný materiál, tak kostel nepostavili...

Celých 100 let jsou naše bohoslužby sloužené v budově bývalé školy, nyní budově obecního úřadu v Ruprechtově, a to i v čase socialismu! Od roku 1999, kdy se starám o naše věřící v Ruprechtově, jsou ekumenické bohoslužby pravidelné. Za tu dobu se vystříдалo v Ruprechtově šest římskokatolických kněží, kteří dojíždějí z Krásenska.

Vždy jsme společně našli k sobě cestu a setkáváme se ke společným ekumenickým bohoslužbám. V minulosti byla třetina obyvatel v naší církvi a dvě třetiny v římskokatolické. Dnes tvoříme věřící obou církví v obci menší společenství (viz třeba výsledky při sčítání obyvatel). Naše bohoslužby jsou jednou za čtrnáct dní, římskokatolické každý týden. Letos se kostele v Ruprechtově sešlo 45 věřících obou církví. Za kostelem mají nově postavenou místnost k setkávání.

Díky panu faráři Radomíru Šidlejovi, s nímž jsme mohli společné bohoslužby slavit. Bylo to velmi příjemné.

Po bohoslužbách místní z obou církví připravili posezení a občerstvení v krásném sále za kostelem. Setkali jsme se, popovídali, poseděli. Bohu díky!

Martin Kopecký, farář

Během bohoslužby zaznělo krásné svědectví sestry Elišky. Protože by bylo škoda, abyste je neslyšeli i další, kteří jste v Ruprechtově nebyli, tak Vám je přinášíme na stránkách našeho zpravodaje:

Chtěla bych se s Vámi podělit o svědectví života mého kamaráda Petra.

Petr přišel do naší vesnice se svoji manželkou a synem před dvěma lety. Oba patřili do komunity hnutí Hare Krišna, ale Petr už nějakou dobu nebyl v tomto hnutí šťastný a hledal dál. V knihách profesora Tomáše Halíka nalézal odpovědi na mnohé otázky, které ho trápily. Předloni na Vánoce přišel do našeho kostela a od té doby se zapojil do života naší farnosti. Začal zpívat ve schole a náš Pán se pro něho stal velkým přítelem. Manželce říkal, že Hare Krišna není ta správná cesta. Jí to moc trápilo, a tak se domluvili na klidném rozvodu. V té době se rozhodl, že zůstane v naší vesnici. Líbila se mu příroda a chtěl být blízko svým dvěma malým dětem. Začal se připravovat ke křtu a navštěvoval kurzy víry. Ve farnosti a v celé vesnici byl velmi oblíbený. Snil o tom, že bude studovat teologii. V našem společenství jsme se radovali z jeho víry a těšili jsme se na jeho křest o Velikonocích. V té době poznal dívku, se kterou si rozuměl a na konci listopadu odešel do Prahy. Chtěl tam pokračovat v tom, co u nás začal. Ale většinu pobytu v Praze strávil v nemocnici, kde se potvrdila agresivní forma rakoviny. Petr musel ležet, a tak se modlil a přemýšlel

o svém životě. Chtěl se vrátit domů ke svým dětem. S manželkou se domluvil, že se budou navzájem tolerovat a respektovat. Ve všech zprávách zdůrazňoval, že je vše na Bohu a že nás má rád. V nemocnici ho navštěvovali nemocniční kaplani a on poprosil o křest. Přál si přijmout křest od Tomáše Halíka a už byl domluven termín na konci týdne. V pondělí se ale jeho zdravotní stav tak zhoršil, že jeho manželka v noci poprosila pana doktora, aby zajistil křest na druhý den. V ranních hodinách přišel službu konající nemocniční kaplan z metodistické církve a za přítomnosti dvou zdravotních sester a koordinátorky duchovní péče byl Petr pokřtěn. Zanedlouho poté zemřel ve svých čtyřiceti letech.

V našem společenství jsme prožívali veliký smutek. Spojili jsme se s kazatelem z metodistické církve a poděkovali mu za to, že Petra pokřtil. Řekl nám, že je rád, že mohl posloužit. Jsme vděční za to, že se tak veliká milost udála v Petrově životě ještě na této zemi. Věříme, že už je v náručí svého Pána a Spasitele, ve kterém našel svobodu a nekonečnou lásku.

Děkujeme Ti, Pane, za život našeho bratra. Veliké díky za to, že jsi byl s ním v utrpení jeho nemoci a že jsi ho převedl ze smrti do života. Amen.

Sestra Eliška

BARUNKA DORAZILOVÁ Z BLANSKA A JEJÍ NEDĚLNÍ SLUŽBA

Na fotce máme naši sestřičku Barunku Dorazilovou z Blanska. Barunku vodí rodiče na setkávání pro děti v naší farnosti od jejích čtyř let. Tak jako ona už nyní chodí i její mladší sestřička Anička. Kromě setkávání pro děti chodí obě holčičky s maminkou každou neděli na bohoslužby. Barunka se vypracovala na pomocnici bratra faráře Martina.

Barunka při přípravě darů Večeře Páně

Připravuje všechno na druhou část bohoslužby na stole Páně. Asistuje faráři Martinovi u přípravy hostií a vína a při těchto úkonech si počíná velmi dojemně a s velkou odpovědností. Pro všechny věřící v kostele je její počínání velkým srdečným pohlazením. Když k nám na bohoslužby přicházejí lidé, kteří běžně do našeho kostela nechodí, vždycky Barunku obdivují a moc se jim to líbí. Oceňují celkové zapojení dětí, Barunky, Klaudinky, Aničky, Ríši, Filipa, Sebíka a dalších.

Je krásné a moc dobře, že již v tomto věku mají i ti nejmenší vypěstovaný vztah k Bohu a s odpovědností přistupují i k činnosti v kostele.

Vaši Marcelka a Jirka Forstovi

JAPONSKO – MALÉ CESTOVATELSKÉ OKÉNKO

Milí, rád bych s vámi sdílel příspěvek ohledně křesťanství z jiného koutu světa.

Po třech dlouhých letech, kdy nebylo možné pracovním do Japonska vycestovat, mě moje pracovní povinnosti opět zavedly do této vzdálené země. Nikdy před tím mě to nenapadlo, ale tentokrát jsem se rozhodl, že využiji příležitosti a pokusím se trochu více dovědět o křesťanství v této zemi, nejlépe návštěvou bohoslužby v japonském kostele a seznámením se s místní farností.

Co se týče náboženství v Japonsku, řečeno pouze v číslech, Wikipedie uvádí samozřejmě na prvních dvou místech jako nejrozšířenější buddhismus a šintoismus. Nicméně pokud se podíváme na křesťanství, Wikipedie překvapivě hlásí 2,3 %. V podstatě se může zdát, že jde o velmi malé procento, ale je třeba si uvědomit, že Japonsko má 126 milionů obyvatel.

V Japonsku je zvykem, že pokud chcete, aby mělo vše hladký průběh, je nutné si věci domluvit dopředu a často se stává, že návštěvy, pracovní schůzky a obdobné věci mají předem domluvený scénář a občas je to tak trochu „divadýlko“, kde výsledek je předem daný. Improvizace a překvapení jsou prostě nežádoucí. Z toho důvodu jsem se přes své japonské kolegy nejdříve doptával, jestli v okolí Hanawy, kde jsem byl tentokrát z větší části ubytován, není křesťanský kostel s pravidelnými bohoslužbami, abych mohl místní farnost kontaktovat s časovým předstihem. Odpovědí mi byl kostel v nedalekém městečku Tanagura spadající do prefektury Fukushima. Přes kontaktní adresu jsem poslal dotaz na místního pastora, který mi se zpožděním odpověděl s tím, že anglické emaily často nedostávají a byl nejprve přesvědčen, že se jedná o komerční email. Místní reverend pan Yoshito Ishizaki mě také upozornil, že bohoslužby konající reverend Yuko Funada navštěvuje kostel jednou za 14 dní. Bohužel mi bohoslužba vyšla na týden, kdy reverend v kostele nebyl, ale bohoslužby se konají každý týden s tím, že v době nepřítomnosti jsou online přenášeny z nedalekého kostela v městě Shirakawa. Také jsem byl upozorněn, že kostel je protestantský, tak i bohoslužba je vedena v čistě protestantském formátu a v daný týden se nebudou konat žádné svátosti. Později jsem se dověděl, že japonští kolegové, které jsem nechtěl obtěžovat a žádal jsem je výslovně, aby nic nezařizovali, mi i tak stejně vše domluvili dopředu, a dokonce je podezřívám z toho, že chudák paní Okabe, jinak úžasná dáma, která se mi ihned na začátku anglicky představila a pečlivě se mi věnovala i v průběhu bohoslužby, dostala 14 dní před mým příjezdem za úkol si angličtinu po dlouhé době procvičit. Tak to prostě v Japonsku chodí, vše musí být dopředu domluvené, nachystané.

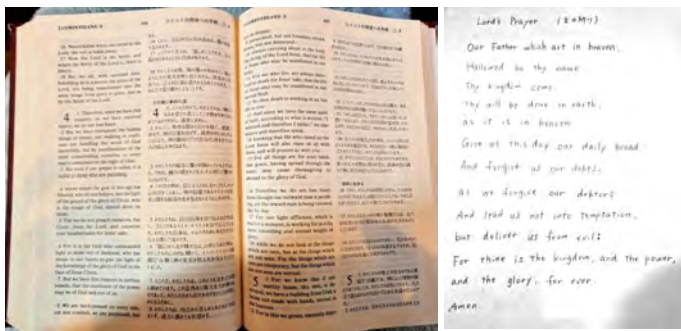

Konečně k samotné bohoslužbě a kostelu. Doprovázel mě japonský kolega pan Komuro, který nemluví anglicky, proto jsme se cestou do kostela dorozumívali přes naše kapesní překladače. Po příjezdu jsem byl velmi překvapen umístěním kostela, který ač se nemusí zdát, je velmi malý. Je součástí obytné zóny a je tak i docela možné, že by si ho náhodný kolemjdoucí nevšiml. Ve dveřích nás přivítala paní Hisae Ishizaki, manželka reverenda. Bylo na ní evidentně vidět, že není zvyklá na cizince v jejich kostele, avšak jakmile jí pan Komuro vysvětlil, kdo jsem zač, že jsem obyčejný člověk a nejsem žádná pekelná inspekce z Evropy, roztála a byla velmi příjemná.

Ve vstupní hale pěkně přezout do papuček, změřit teplotu, vyplnit covid report (bez toho to v současnosti bohužel v Japonsku nejde) a jde se na to.

Překvapením pro mě bylo, že ihned po začátku bohoslužby mi přišel online formát naprosto nenucený. Bohoslužba byla promítána na plátno v životní velikosti a na místo, kde obvykle stojí pastor. Lidé odpovídají, modlí se a zpívají úplně přirozeně. Bylo to fantastické. Navíc jsem měl vedle sebe paní Okabe, jak jsem již zmínil, která mě celou bohoslužbou provázela a až na kázání, kde nebylo možné překládat, jsem byl neustále v obraze, a to i z toho důvodu, že v jejich formátu všichni přítomní při čteních současně paralelně sledují text v Novém zákoně. Dostal jsem k dispozici anglicko-japonskou verzi, kterou mi pak paní Okabe (na společné fotce paní úplně vlevo) na závěr věnovala.

Anglicko-japonská verze Nového zákona a úvodní modlitba

Na závěr bohoslužby přišlo milé překvapení, když mě reverend Ishizaki vyzval, abych se přítomným představil. Mám dojem, že to byla taková krásná tečka v navázání duchovního spojení se všemi přítomnými s následným společným focením. Přiznám se, že jsem byl na závěr tak trochu „na měkko“ a loučení bylo opravdu dojemné.

Závěrečné foto se všemi přítomnými

Dva dny na to, to již jsem byl zpět v Tokiu, mi volal kolega z Yamatsuri, že se u nás na firmě stavil „někdo“ z Tanagurského kostela a dovezl mi dárek. Dostal jsem ho až zpět doma ve Vyškově, od kolegyně, která v Japonsku zůstávala a vracela se až o týden později. Jednalo se o ručně psaná přáníčka, čtyřlístek přímo z Fukushimy symbolizující obnovu po jaderné havárii, několik drobností a hudební CD, které natočili mladí lidé z kostela v Tanagure.

<https://tanagura.jccj.or.jp/>

To je ode mne vše. Jsem rád, že jsem mohl alespoň částečně přiblížit křesťanství, ale také neuvěřitelnou lidskou pokoru a slušnost, která k Japonsku patří.

Váš bratr Pavel Sedláček

PÁTEČNÍ FILOZOFICKÉ VEČERY V BLANSKU

Často slycháváme, že filozofie je prázdné či zcela abstraktní (míněno od reality našich smyslů zcela vzdálené) „tlachání“ intelektuálů nad umělými problémy, nebo nad věcmi, na které není možné najít odpověď. Ve své podstatě se tak může opravdu vzdáleně filozofie jevit, respektive její provádění. Cílem našich setkávání, která se ustálila mezi osmi až patnácti relativně pravidelnými účastníky, je kultivace našeho myšlení prostřednictvím kritičnosti, kterou společně s bratrem Kamilem důsledně odlišujeme od skepticismu, jehož následkem je nepoznatelnost světa a de facto nebezpečný nihilismus (nic ve svém důsledku nemá smysl a hodnotu).

Bratr farář mě nezáměrně upozornil, že večery kritického myšlení, jak je rovněž nazýváme, mohou být pochopeny jako nějaké události, kde si na někom či něčem lidově

řečeno „smlsne““. Mohu vás ujistit, že kritickým myšlením není chápáno nic jiného, než schopnost rozumu analyticky rozlišovat informace pravdivé, nepravdivé a ty, které nelze na osu pravda – lež tak jednoduše zařadit atd. Kritické myšlení je tedy tendence, schopnost, ale i snaha, která souvisí s hodnocením informací, které na základě rozumových operací, odstupu a vůli co nejvíce omezovat emocionální vztah k dané věci dává člověku velice svobodný pohled na dění okolo nás. Smyslem filozofie a kritického myšlení však nejsou jednoznačné odpovědi na komplikované problémy, které nás obklopují, ale hledání cesty, jak se nespokojit se zdánlivými pravdami a tzv. hotovými věcmi (typicky prefabrikované informace ze sdělovacích prostředků).

Na našich setkáních hovoříme nejvíce o tom (neboť nyní probíráme řecké autory), jak je možné, že filozofie „vznikla“, jak se liší logos od mýtu či tradičně náboženství. Ve vztahu k naší Víře si nezastíráme, že poctivá realistická filozofie má s křesťanstvím nemálo styčných bodů, zároveň však zdůrazňujeme, že filozofie a náboženství jsou dva od sebe se lišící systémy, používající jiné nástroje poznávání okolního světa. To však neznamená, že jsou v rozporu – koneckonců i to je jeden z důvodů našich rozhovorů, abychom odhalili i tuto krásu křesťanství, přičemž naše husovská a husitská tradice má mnoho vynikajících myslitelů, kteří vztah Víry a filozofie s větším či menším úspěchem ve své době kvalifikovaně prokazovali.

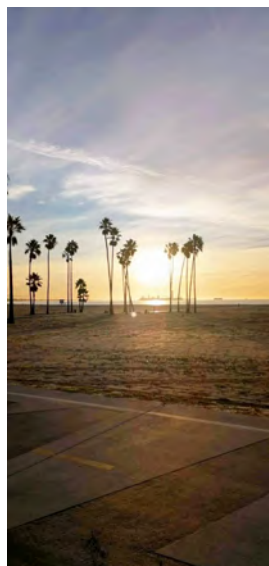
S bratrem Kamilem se na vás těšíme 3. března 2023 od 19 hodin na faře v Blansku, přičemž se zaměříme na Platónovo podobenství o jeskyni.

Br. Michal Ševčík

— POZDRAV Z KALIFORNIE —

Nic nás to nestojí.

Někdy se přihodilo, že od listopadu trávím, s vánoční přetržkou, čas v Kalifornii. První pobyt byl plánovaný, hlídali jsme s manželem pejsky maminky kamarádky a užívali si procházek kolem oceánu. Poté, co si právě tato paní počátkem roku zlomila nohu, vrátila jsem se zpět. Opět mám na starost pejsky a k tomu mně přibyla starost o ní. No, není to až taková starost. Paní řídí, někdy i něco uvaří... Když jsem volala s dcerou, ptala se mě, kdo se o koho stará :-)

Nejsem jako turista a Kalifornii znám i ze svých předchozích pobytů. Je zde něco, o co bych se s vámi ráda podělila. Ano, někdo by řekl, že je to jiný svět. Po delším pobytu a prožívání každodenních běžných starostí však zjistíte, že lidé jsou zde stejní jako u nás. Mají své radosti, problémy. Možná mají v obchodech větší výběr zboží, pro nás nerozhodné lidi je to spíše problém, určitě je zboží kvalitnější, to mně tedy vadí víc, mají jiný rozsah služeb, žijí zde lidé všech možných ras... Ale v jádru jsou to stejní lidé jako všude jinde na světě. V čem se však zásadně liší od lidí v Česku?

Když jdu ráno na procházku s pejsky, 90 procent lidí, kteří mě mijí, pozdraví, popřejí dobré ráno, usmívají se. Stejně je to přes den. Pozdrav, úsměv, mnohdy popřejí hezký den, a protože

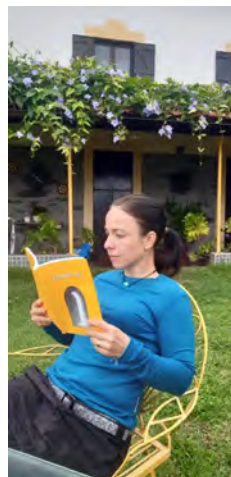
většina Američanů je věřících, dodají Pan Bůh žehnej. Nejdůležitější je ten úsměv, je to něco, co nám určitě zpříjemní den. A co je důležité, pokud se někdo usmívá na nás, usmíváme se také. A tak se nějak stane, že si člověk zvykne, vyjde ze dveří a usmívá se. Za sebe můžu říct, že je to příjemné a moc bych si přála přenést tento zvyk k nám domů. Víím, že v kostele se na sebe, tedy většinou, usmíváme. Bude však fajn když nám úsměv na tváři vydrží. Zkusme to. Pro někoho je to přirozené, někomu to dá větší práci. Úsměv nás nic nestojí, a právě ty „bezceenné“ věci jsou pro život nejdůležitější.

Sestra Zuzka Opluštilová

PŘÍPRAVY DOSPĚLÝCH NA KŘEST

V naší blanenské farnosti je příprava dospělých na křest o letošních Velikonocích v plném proudu. Bohu díky, je to moc dobře. Díky za životní cestu a poznání každého člověka.

Prosím, pamatujte na naše katechumeny ve svých modlitbách. Za dobrou přípravu, duchovně naplněnou křestní slavnost a další růst ve víře i věrnost našemu společenství, prosíme Tě, Pane!

Katechumenka Miša se připravuje na svůj křest i na dovolené

Společná příprava ke křtu. Letos na Bílou sobotu bude mít svůj křest patnáct dospělých.

Bratr Martin

FARNÍ MASOPUST V BLANSKU 19. ÚNORA 2023

Ráda bych se s vámi podělila o své zážitky z letošní masopustní neděle v Blansku. Byli jsme s manželem, my, Vyškovští, pozváni z Blanska mezi vás Blanensšťáky – blanenské farníky. Brzy ráno jsme vyrazili z Vyškova vlakem na cestu, tak abychom včas otevřeli dveře blanenského kostela a mohli s místními prožít ranní bohoslužby. Bylo příjemné vidět zaplněný kostel bratry, sestrami i milými hosty.

Nic nechybělo: polévka, vařená kolena, žebra, ovar... Každý si mohl vzít to, na co měl chuť. Místní všechny hostili koblihy, koláči, kávou, čajem... Harmonikářka Liduška z Babic nám krásně zpívala a hrála na farní zahradě na harmoniku. Zatancovali jsme si na trávníku venku. Dalo se celé dvě hodiny klidně být venku a zima nebyla.

Moc se nám mezi vámi, ostatně jako vždy, líbilo. Skupinka masek vytvořila báječnou masopustní atmosféru. Škoda těm, kteří nepřišli.

Lidka Hadačová, Vyškov

POPELEČNÍ STŘEDA 22. ÚNORA 2023

Krásný slunný den, první v postní době, jsem s bratrem farářem navštívila několik bohoslužeb na různých místech našich farností. Všude byli slavené s upřímností a pokorou. Svátost Pokání je pro mne hlubokým duchovním zážitkem a věřím, že i pro všechny účastníky bohoslužeb.

Osobně si velmi vážím obětavosti bratra faráře, že nedělá jen jednu bohoslužbu ve farním kostele, ale od oběda do večera objíždí všechny vesnice, aby i ostatní mohli prožívat všechny svátky. Škoda, že si mnozí místní neuvědomují toto úsilí a neprijdou. Věřím, že se i dalším srdce otevře!

Sestra Lidka z Vyškova

Další pokračování povídaní o svátostech:

Svátost večeře Páně

Ježíš ustanovil svátost večeře Páně na Zelený čtvrtek, den před svým ukřižováním. Ten večer se setkal s učedníky. Při večeři jim rozdělával chléb a víno jako „své tělo a svou krev“ a uložil jim, aby to opakovali na jeho památku. Jak píše apoštol Pavel v 1. listu Korintským: „Předal jsem vám to, co jsem sám přijal od Pána. Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky a lámal se slovy: „Toto je mé tělo, které se dává za vás. To čiňte na mou památku.“ Právě tak vzal po večeři kalich se slovy: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi. Kdykoli z něj pijete, čiňte to na mou památku.“ Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde.“

Tak vzniklo křesťanské slavení a svátost eucharistie (z řečtiny – znamená „díkůvzdání“). Díkůvzdání za to, že on je ten Boží beránek, jehož krví jsme my všichni vykoupeni ze smrti a hříchu.

Věřící by měl mít možnost přijímat svátost večeře Páně při každých bohoslužbách. Nejběžnějším způsobem je vysluhování, kdy duchovní namáčí chléb (hostii) ve víně a podává jej věřícím se slovy: „Tělo a krev Kristova.“ Dnešní praxe přijímání v naší církvi, kdy nejprve přijímá obec věřících a poté na závěr kněz, byla původně dlouho jiná. Kněz přijímal jako první – v souladu s dobovou praxí církve římské. Ze stejného důvodu nebyla večeře Páně vysluhována věřícím pokaždé.

Podmínkou pro vysluhování svátosti je kněžské svěcení. Předpokladem přijetí svátosti je křest v kterékoliv křesťanské církvi, není podmínkou křest v Církvi československé husitské.

Způsob vysluhování

Svátost může být vysluhováno dvěma způsoby. Pod obojí („pod obojí způsobou“ – lat. *sub utraque specie*) označuje zpravidla přijímání eucharistie zároveň jak v podobě posvěcené hostie, těla Kristova, tak i v podobě posvěceného mešního vína z kalicha, krve Kristovy. Opakem je přijímání pod jednou způsobou, kdy věřící svátost přijímá pouze v podobě hostie, anebo (řidčeji) pouze v podobě vína.

Praxe přijímání podobojí byla běžná pro laiky i duchovní až do raného středověku, a to jak v katolické církvi, tak v církvi východní (pravoslavné). Později došlo u latinské církve ke změně a přijímání z kalicha bylo vyhrazeno pouze duchovním. Není jasné, kdy a jakým způsobem se tato změna udála, ani jakým právním prostředkem (papežskou bulou...) byla ošetřena.

Obnovení přijímání pod obojí pro laiky se stalo jedním ze základních pojmů husitství a celé české reformace. Samotný Mistr Jan Hus původně přijímání pod obojí neprosazoval, myšlenka vznikla mezi jeho následovníky v Praze, až když byl na koncilu v Kostnici a vyjádřil se, že principiálně není proti, ale že je nutné pro laické přijímání pod obojí získat souhlas koncilu. K prvnímu obnovenému laickému přijímání došlo na popud Jakoubka ze Stříbra v kostele sv. Martina ve zdi na Starém Městě pražském roku 1414.

Přijímání pod obojí bylo jedním ze čtyř artikulů pražských, což byl husitský politický a věroučný program (rok 1420). Kromě přijímání pod obojí husité požadovali svobodné hlásání slova Božího (tedy bez toho, co si k Písmu přidali lidé), zákaz světského panování kněží a potírání smrtelných hříchů u všech stejným způsobem. Kalich se stal symbolem husitského hnutí, jeho stoupenci byli označováni jako kališníci či utraquisté, tedy ti, co přijímají pod obojí.

V době pobělohorské bylo laické přijímání pod obojí v českých zemích zakázáno. Mnoho

Čechů a Moravanů proto odešlo do cizích zemí (např. Jan Ámos Komenský). Znovu bylo povoleno za císaře Josefa II. vydáním Tolerančního patentu (1781).

V současné době praktikuje římskokatolická církev laické přijímání nejčastěji pod jednou způsobou, kdy věřící svátost přijímá pouze v podobě hostie anebo (řidčeji) pouze v podobě vína. Při slavnostních příležitostech bývá podáváno pod obojí (např. při prvním svatém přijímání, o Velikonocích). Pod obojí přijímají také členové řeholních komunit při konventních bohoslužbách. Rovněž platí, že nemůže-li kdo z objektivní příčiny přijmout hostii (např. je alergický na lepek a není k dispozici hostie bezlepková), může mu být podáno svaté přijímání i pouze napitím z kalicha.

Pravoslavné církve praktikují laické přijímání pod obojí zcela běžně. Protestantké církve ve většině běžně praktikují laické přijímání pod obojí.

V naší církvi je nejrozšířenějším způsobem přijímání pod obojí namáčení hostie ve víně a podávání knězem věřícím do úst (tzv. *per intinctionem*, namáčením). Dříve tomu tak nebylo – přijímání se dělo dvojitým úkonem: nejprve přijímáním chleba – těla Kristova a poté pitím z kalicha všemi komunikanty. Způsob namáčení chleba ve víně zná spíše východní tradice.

Transsubstanciace a remanence

Ústředním bodem západní liturgiky je pojem *transsubstanciace* – přepodstatnění, který poprvé definoval 4. lateránský synod v roce 1215. Víru v transsubstanciaci označil jako dogma, jehož zpochybnění bylo bráno jako kacířství. Tentýž koncil zavedl také povolení přijímání podobojí pouze pro klérus. Jako oficiální nauku církve vyhlásil transsubstanciaci až kostnický koncil v 15. století.

Slovo *transsubstanciace* (z lat. *transsubstantiatio* – „přepodstatnění“) znamená proměnu úplné substance (podstaty) chleba a vína v úplnou substanci těla a krve Kristovy. Jedná se o výklad církevního učení o reálné přítomnosti Ježíše Krista ve svátosti eucharistie, který zastává zejména římskokatolická církev. Speklativním podkladem nauky je aristotelská filosofie. Podstatou transsubstanciální nauky je myšlenka, že se chléb při konsekraci (svěcení) mění v tělo Kristovo a víno v Kristovu krev takovým způsobem, kdy zůstávají pouhé případy (*accidentia*), tedy vnímatelné vlastnosti chleba a vína (tvar, chuť, vůně, barva apod.), ale podstata (*substantia*) obou živlů (podle slov tridentského římského katechismu) „nepokračuje v existenci“ a je nahrazena podstatou těla a krve Kristovy.

Učení o transsubstanciaci doprovázely diskuse a kontroverze již od jeho uvedení do církevní věrouky. Světová reformace se s transsubstanciálním učením rozešla – pojem není v Bibli ani ve spisech starých církevních otců, v teologii se objevuje poměrně pozdě – s pronikáním Aristotelovy filosofie. Svátost večeře Páně vnímají reformační církve jako připomínku Poslední večeře, jde tedy spíše o symbol, ne o skutečné proměnění, přepodstatnění (tzv. *remanence* – učení o zůstávání podstat chleba a vína po konsekraci). Jako ustanovení eucharistie se obvykle chápou Kristova slova při Poslední večeři: „To čiňte na mou památku.“ (Lukášovo evangelium 22, 19 část)

Otázka vnímání podstaty, způsobu a četnosti přijímání této svátosti byla a stále je příčinou mnoha úhlů pohledu různých křesťanských směrů. Přitom se jedná o svátost pro křesťany tak důležitou, nosnou: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Janovo evangelium 6, 54)

Literatura a zdroje – čerpáno z výkladu liturgie CČSH Kristus vprostřed nás od Vladimíra Hrabý a z jiných zdrojů. Vaše sestra Radka

Kniha Soudců

Hned na začátku je patrný rozdíl od knihy Jozue. Není tu jednotlicí postava, ani mezi nimi není výrazná kontinuita. Není tu jednotné ztvárnění jako v Jozue.

Nedostatek jednotné koncepce však není neschopnost autorů či redaktorů, ale zrcadlí se tu jejich představa o této době. Mezi obdobím přísného vedení za Jozua a začátkem království je období, kdy si každý dělal co chtěl. (*Soudců 17,6 6*): *V těch dnech neměli v Izraeli krále. Každý dělal, co uznal za správné. Konali ovšem i to, co je zlé v očích Hospodinových. (2,11-13): Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, a sloužili baalům. Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za jinými bohy, za božstvy těch národů, které byly kolem nich, a klaněli se jim. Tak Hospodina uráželi. Opustili Hospodina a sloužili Baalovi a Aštoretě.*

Zde má původ vše, co na ně doléhá.

Obsazení Palestiny byl dlouhodobý proces. Kmeny jen těžko uhájili svá přidělená území. O těchto bojích vypráví knihy Soudců. Izrael tvoří náboženský svaz 12 kmenů kolem truhly smlouvy. Nemá krále, zatímco Edom, Moab a Amón už jsou monarchie. Keneanci také mají pevný systém: každé město má svého krále.

Izrael je **ohrožován ve své existenci** tím, že ztratí svou jedinečnost a tedy smysl a důvod Boží pomoci. Nemá krále, ale v ohrožení dostává od Boha člověka, Duchem Božím obdařeného vůdce, který je Bohem povolán. Něco podobného bychom u jiných národů sotva našli.

Je to doba cca 1050 př. K. Byla velice neklidná, nejedno město bylo v tu dobu zničeno. Ale je to víc boj náboženský než fyzický. Ničí se hlavně svatyně a jejich modly.

Počet soudců odpovídá 12 pokolením. Působili zřejmě na různých místech současně. Dílčí kmenové tradice byla rozpracována a časově rozvolněna. Opačně než kniha Jozue (ta zhušťuje). Při líčení doby soudců nepůjde o časový sled událostí, ale o to, že se pravidelně střídá odpadnutí, nouze, návrat a záchrana. Neposlušný Izrael doby Soudců se porovnává s poslušným Izraelem doby Joz, alespoň po určitou dobu smí Izrael zakusit zaslíbený pokoj.

Baalismus je náboženství přírodní. Božstvo je výrazem a zárukou plodnosti. Tehdy bylo všechno závislé na plodnosti polí, stád a žen. Baal = Vlastník, Pán, božský milenec. Posvátný sňatek boha a bohyně, který zajišťoval plodnost. Když Izraelci obsadili zemi, přešli k zemědělství a byli náchylní přijmout i zemědělské kulty. Toto uctívání chtěli spojovat s vírou ve svého národního boha – to však není v jahvismu možné. *Ozeáš 2,18 V onen den, je výrok Hospodinův, budeš ke mně volat: „Můj muži“, a nenazveš mě už: „Můj Baale“.*

Důsledkem odpadnutí k baalismu bylo, že se dostali do područí některého z okolních národů. Jimi Hospodin zkoušel Izrael. Ohrožen byl většinou jeden kmen, ostatní se ho však měli zastat. V sevření si Izrael uvědomoval, že opustil Hospodina a volal k němu o pomoc. Hospodin jim pomáhal skrze soudce – zachránce.

Postava soudce je zajímavá tím, že jí chybí rodový původ. Je volán k jednorázovému úkolu, obdarován Božím duchem, sjednotí lid k boji a zažene nepřátele. Pak opět ustoupí do stínu. Tím dává najevo, že síla nebyla z něho, nýbrž od Hospodina. Pokud jim i dál zůstává funkce soudců, jde již o soudní úřad. Soudili, nač nestačili kmenové rady starších.

Vyprávění jsou různého druhu. Vybočuje pouze seznam malých soudců (10,1-5 a 12,7-15) – uprostřed něho je delší vyprávění o Jiftáchovi, který mohl být počítán mezi obě skupiny: velké i malé soudce. To možná vedlo k přenesení titulu soudce také na charismatické zachránce

– vysvoboditele. Malí soudci se věnují skutečnému souzení a rozhodování v nesnadných případech. Příběhy o Gedeónovi a Abimelekovi obsahují silné protikrálovské rysy. Kapitoly 17-21 naopak ukazují anarchii a chtějí vyzdvihnout potřebu království.

Přehled:

12 soudců, oblast, čin, odkaz

Otniel jih země (rod Kálebův) dobyl kenaanské město 3,7-11

Ehúd Benjamin zabil krále moábců Eglóna 3,12-30

Šamgar zabil 600 pelištejců 3,31

Debóra a Bárak Neftalí porazila Kenaance, Siseru kap. 4-5

Gedeón Manases zničil modly, porazil Midjánce kap 6-8

Tóla Isachar vládl 23 let 10,1-2

Jair Zajordání měl 30 synů, 30 měst, 30 oslic 10,3-5

Jiftách Zajordání porazil Amónce, oběť dcery 10,6-12,17

Ibsán Juda Měl 30 synů a 30 dcer 12,8-10

Elón Zabulón soudil 10 let 12,11-12

Abdón Efrajim 40 synů a 30 vnuků, 70 oslic 12,13-15

Samson Dan názír, proti Pelištejcům kap. 13-16

7 velkých soudců – tišěno tučně (vojenské akce navenek) a 5 malých (spíš vnitřní politika, soudní praxe), Jeftách plní obě funkce

Hrubé členění knihy: Úvod: 1,1- 2,5

Materiál o soudcích 2,6-16,31

Přídavek 17-21

Podrobnosti:

1 Juda je vylosován, aby vytáhl proti Kenaancům, se Šimeónem dobývá území, Jeruzalém, Chebrón pak další kmeny, provází je úspěchy i neúspěchy, stereotypní sdělení – Kenaance nevyhnali, nedovedli obsadit nížinu, neměli železné vozy Emorejci dokonce vytlačili kmen Dan, není tu žádná vůdčí postava

2 verše 1-5 *deuteronomistickým jazykem* (Exodus 32,20-33. 33,2)

řeč posla: „staly se vám osidlem“ (srovnej už Jozue 23,13), chybí však ohlášení o vyhnání ze země

11-19 *“program“ doby soudců:*

Izraelci opustili Hospodina, uctívají jiné bohy, Bůh se hněvá, vydá je nepřátelům,

Izraelci křičí o pomoc činí pokání. Hospodin dá povstat soudcům, kteří je vysvobodí., následuje několik let míru.

Smlouva byla porušena ze strany Izraele, neobsadili celou zemi a proto musí čelit útokům nepřátel

3 verše 1-5 : *Tyto pronárody ponechal Hospodin, aby jimi zkoušel Izraele, totiž všechny ty, kteří nepoznali žádné boje o Kanaan, aby je izraelská pokolení poznala a naučila se bojovat, ti totiž, kteří předtím boj vůbec nepoznali: ponechal pět pelištejských knížat a všechny Kenaance i Sidónany a Chivejce, kteří obývali Libanónské pohoří od hory Baal-chermonu až po cestu do Chamátu. Ti zůstali, aby byl skrze ně Izrael zkoušen, aby se ukázalo, budou-li poslouchat Hospodinovy příkazy, které přikázal jejich otcům skrze Mojžíše. Izraelci tedy sídlili uprostřed Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. Brali si jejich dcery za ženy a své dcery dávali jejich synům a sloužili jejich bohům.*

Vzorová scéna deteronomisticky zpracovaná

7-11: Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích.. Zapomněli na svého Boha Hospodina a sloužili baalům a ašerám. Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej napospas Kúšanovi Rišátajimskému, králi aramského Dvojříčí. Izraelci otročili Kúšanovi Rišátajimskému osm let.

I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele, aby je vysvobodil, Otniela, syna Kenazova, mladšího bratra Kálebova. Na něm spočinul duch Hospodinův a on se ujal soudu nad Izraelem. Výtřhl do boje a Hospodin mu vydal do rukou aramejského krále Kúšana Rišátajimského. Na Kúšana Rišátajimského mocně dolehla jeho ruka. Země pak žila v míru po čtyřicet let, dokud Otniel, syn Kenazův, nezemřel.

3,7-11 **Otniel**, synovec Kálebův, vítěz nad syrským (aramejským) králem Mouřenínem Dvojhanebným (přeznačené jméno) – podobná historie je už v Sd 1,13

3,12-30 **Ehúd** – vysvoboditel od Moábců, je levák a zabije krále Eglóna dýkou, vyšel záchodem

Ehúd je postižený člověk a přece si Bůh může použít i slabého ke svému vítězství

3,31 **Šamgar** – proti Pelištějcům, nic bližšího o něm nevíme

4 **Debóra a Bárak** (Blesk) proti proti Síserovi, (kenaancům) Debóra povolává Báraka, hora Tábor

útok začíná na prorocký příkaz, připomíná vítězství nad Egyptem, vozy jsou zastaveny Sísera se uchýlí do stanu ženy, věštkyně, o bitvě se mnoho nedovíme, pouze to, že Jáel zabije Síseru

Nepatřila k Izraeli, ale na rozdíl od svého manžela se k němu připojila, Sísera se dal oklamat, Hospodin opět vítězí skrze slabého a zdánlivě bezbranného člověka

5 **Debóřina píseň (5)**

velmi stará, jedna z nejstarších hebrejských památek, není to píseň vítězů, ale oslava Hospodina, podklad kultického dramatu, nástup dobrovolníků do boje, názírové, Hospodin sám vede boj.

Boje se účastnily kmeny: Efrajim, Benjamínci a Manases, Zabalón, Isachar, Neftalí

Dalších šest kmenů však váhalo – kletby pro město Meróz, které se boje nezúčastnilo.

6 **Gedeón**, proti Midjancům, kteří podle Numeri 31,1-20 měli být už vyhlazeni, ale znovu se vzmohli, lupiči z pouště, kteří ničí úrodu a používají velbloudy, Izraelci se před nimi skrývají v děrách,

Boží posel vybízí Gedeóna, ten dělá nejprve pořádek ve vlastní rodině, boří oltář Baalův.

Povolává kmeny do boje: Manases, Ašer, Zabalón, Neftalí – žádá si znamení pomocí ovčích rouha

7 před bojem provede Gedeón výběr bojovníků, bázlivi mohou jít domů – nakonec jen tři sta, kteří nesklonili kolena před Baalem potoka, z kterého pili;

malý počet znamená, že si nikdo nemůže přivlastnit zásluhu, vítězství je Hospodinovo

noční sen o ječném chlebu (horší chléb) – znamená, že Midjanci mají strach z Izraele,

noční útok se džbány a pochodněmi způsobí zmatek, neizraelci se v noci báli démonů

8 Efraim se zlobí, že nebyl povolán do boje a ke kořisti, pronásledování nepřátel v Zajordání, Gedeón ztotožněn s Jerubaalem, odmítá být králem, protikrálovský rys z efódu (kněžské roucho) se stává modla

9 **Abímelek** – první, kdo se pokusí o založení monarchie je Gedeónův levoboček, Abímelek. chce se stát králem v Šekemu, pobíjí své bratry – 70 mužů,

proti němu Jótamova bajka, za krále se hodí, kdo se nehodí k ničemu lepšímu.

Dobývání Šekemu, smrt Abímeleka. Zemře rukou ženy, hodila po něm mlýnský kámen

10 **Tól a Jair** – 2 „malí“ soudci, 30 oslic

10,6 -12,7 **Jiftách** (Jefte), výjimka, napadené kmeny si ho najaly proti Amonovcům,

byl to zbojník, nemanželský syn, vyhnaný lidmi, ale povoláný Hospodinem

učiní nemoudrý slib – obětovat prvního, kdo mu vyjde vstříc po vítězné bitvě

pověst o obětování vlastní dcery vznikla zřejmě zhistorizováním svatebních obřadů

bratrovražedný boj s uraženým Efrajimem, poražení se prozradí podle nářečí, neumí vyslovit Š

12,8-15 **3 malí soudci: Ibsán, Elón, Abdón**

13-16 **Samson** – osamělý bojovník proti Pelištejcům – mořský národ, technická převaha

ve výrobě železa vyprávění tvoří svět sám pro sebe. Samsonovy aktivity na pomezí Pelištejců

nemají mnoho společného s osudem celého Izraele. Těžko soudil celý Izrael. Spíš si dělal,

co chtěl.

Od dětství zasvěcený Bohu, úžasná síla, ale slabý v pokušení, končí v potupném zajetí, v ho-

dině smrti zůstává bojovníkem, jeho dílo dokončí David. I hříšník může být vysvoboditel.

13 Samsonovo narození z neplodné matky, celoživotní názír, poučení od Božího posla

14 – svatba z Pelištejkou, hádanka o lvu, podveden

15 boj – ničí úrodu nepřátel, pobíjí je oslí čelistí

16 – pokoření Gázy (předobraz vzkříšení), vyzrazení tajemství, zrada, ponížení, poslední

vítězství

17-21 Přídavek: dva příběhy o anarchii a rozkladu, vše směřuje ke vzniku a potřebě království

I. **17-18 – falešná svatyně v Dan**

kmen Dan z vlastního rozhodnutí opouští přidělenou zemi a stěhuje se na sever. Cestou ob-

jeví soukromou svatyni statkáře Míky, který si udělal modlu ze zlata, které ukradl své matce.

Danovci mu odlákají kněze, odnesou modlu a vybudují novou svatyni v Dan.

Jejich veleknězem se stane potulný kněz, Mojžíšův vnuk (18, 30), zničí přitom pokojné město

– snaha využít Boha ke svým potřebám a cílům

Smyslem vyprávění je ukázat na nepřijatelný původ svatyně, kterou později používal severní

Izrael

II. **19-21 občanská válka proti Benjamíncům**

Provinili se proti zákonu pohostinnosti a mravní zvráceností, neznámý lévijec přijme

manželku, která mu byla nevěrná a vrací se s ní z Betléma do svého domu, tchán ho marně

zdržuje, v Gibeji je žena znásilněna a ponížena. Benjamínci však odmítají vydat viníky.

To naznačuje, že se s ostatními kmeny vnitřně rozešli a propadli kenaanskému způsobu života.

Je vyhlášena trestná výprava. Izrael nejprve prohrává a teprve ve třetí bitvě vítězí.

Kmen Benjamín je zcela zdecimován, pro 200 zbylých mužů nejsou manželky, unesou je

nakonec těm, kteří se trestní výpravy neúčastnili. Přesto, že je kmen Benjamin nejmenší, vzejde

z něho první král Saul, vrátí se ze zajetí, pochází z něho i apoštol Pavel.

Dějiny doby soudců:

Kniha Soudců líčí dobu velmi nesnadnou a divokou. Izrael je ve stálém ohrožení navenek

i uvnitř. Je to přechodná doba mezi patriarchální kmenovou formou, kdy vše rozhoduje rada

starších a královstvím, v kterém je moc soustředěna do jedné ruky. Dosud neexistuje stálá instituce, která by vykonávala soudní moc. V zemi panuje anarchie. V dobách ohrožení je třeba vůdců, bojovníků. Jejich vítězství však není využito k trvalé vládě a soustředění moci. Někteří to výslovně odmítají, ačkoli jsou o trvalou vládu žádáni. Jakmile je nepřítel zahnán, Izrael se vrací ke svým stanům, tj. domů. Také soudce – hrdina jde domů, aby se staral o svá stáda a pole. Je to kniha o mladých a odvážných lidech. V boji na život a na smrt má své místo i drzost a krutý žert a také své místo tu má válečná lest. V příbězích se zrcadlí syrovost té doby a nelze na ni uplatňovat dnešní morální kritéria.

Povolání soudců se děje pokaždé jinak. Poprvé slyšíme o zmocnění Duchem Božím. Je to síla, kterou neumíme vysvětlit z lidských zdrojů. Bůh takto bezprostředně zasahuje do děje skrze vybrané lidi. Lidé jdou za synem obyčejného sedláka, který se promění v bojovníka. Kniha soudců tak ukazuje, že Bůh nepotřebuje instituce. Je třeba dát prostor svobodnému působení Ducha svatého.

Na začátku knihy čteme, že došlo k přerušení kontinuity. Nová generace nic nevěděla o Hospodinových skutečích pro Izrael (2,10). Od exodu až po obsazení země slouží postavy Mojžíše a Jozua jako jednotící pouto. V další době žádná taková postava neexistuje. Objevuje se jiný druh podání: hrdinská pověst, která se soustředí na jednu osobnost, o jejichž činech (činu) vypráví. Obraz je méně jednotný, ale historická půda se zdá být pevnější. Příběhy jsou syrové, nevymyšlené, méně teologické

Celá doba je zpětně hodnocena negativně. Schází jednotící síla království, takže si každý dělá, co chce. Vychází se z předpokladu, že Izrael jako celek již existoval a scházelo mu pevné a jasné vedení. Ale ve skutečnosti asi Izrael jako celek ještě nebyl vytvořen a tvoří ho víceméně samostatné kmeny.

Středem líčení jsou zachránci, ale vždy jde o konflikty regionální. Ehúd zavraždí moábského krále Eglóna a vytáhne do boje proti Moábcům – předmětem boje jsou jordánské brody. Boje se účastní pouze Benjamínci a Efrajimci. Čin soudce Šamgara je akcí jediného muže, který se postaví Pelištejcům. Gedeónův boj proti Midjáncům se týká Manasesa a severních kmenů: Ašer, Zabulón, Neftalí. Efrajim je pozván až opožděně. Jiftách bojuje proti Amónovcům pouze v Zajordání.

Jen jednou jde o větší celek: bitva na Jezreelské rovině, kde vůdčí roli hrají Debóra a Barák. Nepřátelé nepřicházejí zvnějšku, ale jde o kenaanského krále. Boje se účastní Zabulón a Neftalí, ale později se rozšiřuje na většinu severních kmenů. Kritizovány jsou kmeny, které se neúčastní- zajordánské: Rúben, Gád, Dan a Ašer.

Postavy zachránců vystupují spontánně, v akutní nouzi. Jejich úřad nemá charakter instituce a není mezi nimi žádná souvislost. Jsou to charismatičtí vojevůdci. Jejich funkce spočívala ve svolání a vedení válečné pohotovosti, tj. všech bojeschopných mužů. Zachránce se zmocňuje Duch, má osobní autoritu, která však nevychází z tradice ani stálého úřadu. Války se nazývají svaté, protože je nevede Izrael, ale Hospodin pro Izrael. Jsou to tedy Hospodinovy války.

Zachránci bývají označováni jako velcí soudci. Celkem je jich 12.

Kromě toho je tu seznam Malých soudců (10,1-5) – zdá se, že zde jde o kontinuální úřad a každý měl nástupce. Mohlo jít o seznam, který se týká jednoho města či oblasti. Funkce úřadu není zcela jasná. Soudit znamená soudní pravomoc a správní úkony. Mohlo však jít také o vládu.

DUCHOVNÍ POVZBUZENÍ

V novém seriálu se vrátíme k letošnímu Aliančnímu týdnu modliteb. Bude nás provázet k zamyšlení text a jeho výklad Žalmu 23.

NEBUDU MÍT NEDOSTATEK

BIBLICKÝ TEXT

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdě. Propusť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic nakoupit něco k jídlu.“ Odpověděl jim: „Dejte vy jim jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebě máte? Jděte se podívat!“ Když to zjistili, řekli: „Pět, a dvě ryby.“ Prikázal jim, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník. Rozložili se tam oddíl za oddílem stokrát po padesáti. Potom vzal Ježíš těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům, aby je lidu předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A jedli všichni a nasýtli se; a ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb. Těch, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů. (Markovo evangelium 6:34-52)

ZAMYŠLENÍ

Jan Křtitel byl Ježíšův příbuzný a v kultuře Blízkého východu, v kultuře založené na cti, je vražda příbuzného vážným problémem pro celou širší rodinu v tom smyslu, že na ni vyvíjí obrovský tlak, aby reagovala nějakým dramatickým (násilným) způsobem! Na opilecké hostině, aby se zalíbil tanečnicí dívce, je Jan zavražděn na přímý rozkaz krále, přestože se Herodes Jana bál a vážil si ho jako spravedlivého a svatého muže. Po celé Galileji chtěli lidé vědět, jak Ježíš hodlá reagovat na tuto děsivou vraždu svého příbuzného! Přicházeli z celé země, aby z jeho úst slyšeli, co hodlá udělat, a někteří z nich se pak vrátili, aby podali zprávu o jeho první reakci. Přirozeně se k Ježíšovi z celé provincie valila obrovská vlna sympatií. Ježíš musí reagovat. Je mu ponechána určitá doba na rozmyšlenou, ale musí reagovat! Jaké jsou ale jeho možnosti? Ježíš se nakonec rozhoduje, že se chce stáhnout na pusté místo a chvíli si odpočinout, aby se společně s učedníky modlili a promysleli nejlepší z možností vzhledem k situaci, v níž se ocitli. Na lodi unikají před tlakem davu v naději, že najdou klidné, izolované místo k odpočinku. Po příjezdu na Ježíše a veslaře k jejich zděšení čeká „velký dav“ ze všech měst z okolí! Mezi lidmi v davu byli jistě i Herodovi špehové. Heroda velmi zajímala Ježíšova reakce na smrt jeho příbuzného. Králové a diktátoři se nezajímají jen o to, co děláte a co říkáte, ale také o to, co si myslíte. Když člun připluje ke břehu, Ježíš spatří nečekaný zástup. Co nyní udělá? Rozzlobí se a pošle je pryč? „Izraelští králové byli vždy považováni za pastýře stáda. Mojžíš a David byli dva vynikající vůdci minulosti, kteří byli jako pastýři obzvláště připomínáni a ctěni. Herodes, současný židovský „pastýř stáda“, však právě prokázal některé z nejhorších vlastností špatných pastýřů.

Když Ježíš vidí obrovský dav, který na něj čekal na břehu, rozhodl se svůj předchozí plán změnit. Herodes, špatný pastýř, před něj postavil výzvu. Bylo třeba něco udělat. Ne z touhy po odplatě Herodovi, ale ze soucitu s rozptýleným stádem. Ježíš uviděl zástup, který pro něj byl „jako ovce bez pastýře“, a rychle zahájil svůj nový plán. Rozhodl se představit se tomuto velkému zástupu prostých lidí (kteří se shromáždili z celé provincie) jako dlouho slibovaný Boží dobrý pastýř. Po staletí Bůh sliboval, že jednoho dne sám přijde a stane se jejich pastýřem. Ten den nyní nastal. Ježíš začíná zástupy vyučovat a nikdo se nemá k odchodu. Učedníci

se za ně zříkají odpovědnosti. Nikdo je přece nezval. Ježíš však vidí jinou možnost. Máme před sebou dvě hostiny. Na Herodově hostině byli přítomni přední občané z celé provincie. Představovali bohaté a mocné. Nyní má Ježíš před sebou chudé, rozhněvané a bezmocné ze „všech měst“. Mocní, kteří se vrátili do svých sídel, nepochybně podali zprávu o tom, co se na Herodově hostině smrti stalo. Ježíš se rozhodl dát chudým z týchž měst a vesnic jiný druh hostiny, o které se bude mluvit. Lidé pak mohli obě hostiny porovnat a dojít k vlastním závěrům. Místo aby se Ježíš na Heroda obořil kvůli jeho brutalitě, rozhodl se naplnit svůj úděl dobrého pastýře. Ovce jsou ztracené, bloudí a nemá se o ně kdo postarat. Ježíš je proto shromáždil a vede je jako své stádo. Shromáždil je, dal jim odpočinout, posadil je na zelené pastviny a nasytil je tak, že již nemohli více. Ježíš ukázal pěti tisícům a celé provincii, jak se dobrý pastýř stará o své ovce. Záměrně odložil všechny možnosti násilné reakce. Zároveň Ježíš věděl, že na základě jeho rozhodnutí bude brzy v celé Galileji rušno, protože lidé budou srovnávat dvě hostiny a dva pastýře. Takto Ježíš reagoval na vraždu svého příbuzného Jana.

Bratr Jiří

OTÁZKY, KTERÉ NÁS ZAJÍMAJÍ

Co je to církev?

Jak rozumíme pojmu „církev“? Potřebu znovu a znovu tento pojem vykládat si uvědomovali teologové ve všech dobách. CÍRKEV je český překlad řeckého EKKLÉSIA (εκκλησια), který původně v řeckém prostředí označoval svolané shromáždění občanů obce. Jeho význam tedy můžeme chápat jako „shromáždění“. Pojem „církev“ pochází z řeckého KYRIOS (Pán), z označení EKKLÉSIA TÚ KYRIÚ, což znamená „shromáždění Páně“. Ve slovanském prostředí se původně jako církev označovala i místa shromáždění křesťanů, tedy kostely, což v některých slovanských jazycích zůstalo dodnes – např. rusky se kostel řekne CERKOV (церковь). Mistr Jan Hus k tomu ve svém „Výkladu viery“ napsal: „První Čech, který nejprve vyložil to slovo ecclesia, zle rozuměl tomu slovu. Pojmenováním *cierkov* zavedl neučené k bludnému domnění, že by choť Pána Jezukrista byl kostel z kamene nebo *cierkov* z dřeva. *Ale bloudí i ostatní, kdo se domnívají, že ecclesia je papež nebo kardinálové s papežem nebo kněží nebo všichni křesťané, zatímco církev obecná, svatá je sbor všech vyvolených.*“ Dnes lidé běžně rozumí pod pojmem církev některou denominaci, tedy církev institucionalizovanou, náboženskou organizaci sjednocenou týmž vyznáním. Jednou z nich je i naše Církev československá husitská. Je to jeden z významů tohoto pojmu. V Bibli čteme o prvotní církvi následující slova: **Skutky apoštolské 2, 44-47:** „*Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.*“ První křesťané se scházeli i v jednotlivých domácnostech. Jako církev lze tedy označit i každé shromáždění křesťanů. Apoštol Pavel o jedné své misijní cestě napsal: „*V církvích Kristových v Judsku mne osobně neznali...*“ (Galatským 1, 22). Církvemi jsou zde nepochybně míněna místní křesťanská shromáždění v různých judských obcích. Martin Luther říkával, že církev je shromáždění založené a pořádané Slovem Božím. Tím naznačil, že církev má být ve své podstatě spíše duchovním hnutím, nikoliv jen nějakou organizací. Švýcarský protestantský teolog Karl Barth charakterizoval křesťanský sbor jako společenství lidí, ke kterým dosáhlo Boží slovo prostřednictvím původního svědectví proroků

a apoštolů a zasáhlo je tak, že jeho zavolání nemohli uniknout, ale dali se mu plně k dispozici. S tím lze jistě souhlasit. O takových lidech je psáno v **1. Korintským 12, 27**: „*Vy jste tělo Kristovo a každý z vás je jedním z jeho údů.*“ Členové jednotlivých denominací tvoří viditelnou církev. Ale ta skutečná církev, o které Mistr Jan Hus napsal, že je „sbor všech vyvolených“, je církev neviditelná. To je ona „nevěsta Beránkova“ (Zjevení 21, 2-27). Tvoří ji všichni lidé, kteří mají věčný život a jsou občany Božího království. Jen Bůh však dnes ví, kteří lidé to jsou. Na závěr si připomeňme text z epištoly **Efezským 1, 17-23**: „*Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvěceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vyzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.*“

Váš bratr Jiří Rokos z Černé Hory

MODLITBA

Náš brněnský bratr biskup J. J. Dovala nás již od počátku svého biskupského poslání zve k modlitbě. Každý den ve 20:00 hodin nás zve k připojení se k ostatním bratřím a sestrám, kterým nejsou věci lhostejné. Chtěla bych nás opět všechny v tento i jiný čas povzbudit: „Zapojme se také.“

Budu se snažit modlitby pro nás připravovat. Když mi pošlete svoje prosby, budu moc ráda. S vámi na Vyškovsku se vidím na bohoslužbách, můžete mi je předat osobně, vy na Blanensku můžete svoje modlitební úmysly poslat po bratru faráři.

Sestra Lidka

Pamatujeme, že v BŘEZNU 2023 se modlíme a prosíme za tyto skutečnosti:

- Modleme se za to, jak sami reagujeme na nespravedlnost a zlo. Jak přemáhat zlo dobrem.
- Modleme se za to, co pro nás znamená – „Dejte vy jim jíst.“ Ke komu nás Bůh posílá, abychom jej nasýtili tělesně či duševně? Kde vidíme nedostatek, který můžeme naplnit štědrostí jako jednotlivci, rodiny i církve.
- Modleme se za diakonie a další služby potřebným v našem městě.
- Modleme se za všechny dospělé, kteří budou letos na Bílou sobotu přijímat křest, za jejich obrácení k Živému Bohu a další růst ve víře a zbožnosti.
- Svátý Bože, prosíme tě, pomáhej záchranářům v Turecku a Sýrii, aby vyprostili co nejvíce zavalených lidí. Prosíme za všechny zemřelé, přijmi je do své nebeské přítomnosti. Prosíme za všechny pozůstalé, neopouštěj je a buď jim útěchou.
- Duchu Svátý, napoj nás svou silou a mocí, abychom nežili zemdleně v zemi plné mléka a medu. Daruj nám svůj oheň, abychom zářili a zapalovali další lidská srdce, ale i celé stvoření.
- Duchu Svátý, povzbuď nás, abychom všude šířili kulturu života, abychom ve společnosti zastávali hodnoty dobra a lásky a abychom obohatili náš národ chutí křesťanství.
- Dobrý Bože, daruj mír a pokoj Ukrajině. Rozprostři mír nad celým světem a zasej pokoj do všech národů pod sluncem.
- Velebný a svátý Bože, jak veliká je milost Tvého spasení! Jak požehnaný je čas půstu a pokání, do kterého vstupujeme, abychom očistili své duše. Prosíme tě, daruj nám hojnost chvil strávených na kolenou a v zaujetí myslí TĚBOU – jako Pramenem našeho života.

- Prosíme tě, Pane, dej nám schopnost smířit se s těmi, kteří nám ublížili a dej nám sílu všem odpouštět a milovat je takové, jací jsou.
- Nebeský Otče, dej, aby křesťané na celém světě byli nositeli Kristovy lásky a pokoje. Ať se v našich srdcích zrcadí tvá otcovská tvář.
- Duchu Svatý, naplňuj svoji mocí členy rad starších blanenské a vyškovské farnosti, prosíme Tě, za jejich předsedy Pavla a Patrika, za jejich manželky, děti a rodiny, za jejich pozhnanou službu Tobě a bratřím i sestrám. Amen.

LUŠTÍME

Jednu z rubrik ve farním zpravodaji představují luštění a hádanky.

Zašlete nebo přineste nám svoji vyluštěnou tajenku. Tři úspěšné luštitelé vylosujeme a odměníme knihou.

ROZMLUVA SE SAMARŠKOU ŽENOU

Podle toho, zda jsou následující věty pravdivé či ne, vyberte písmenka do tajenky.

1. Rozhovor se odehrával u studny. ANO (P) NE (Z)
2. Bylo to pozdě večer. ANO (A) NE (Í)
3. Ježíš byl unavený a měl žízeň. ANO (T) NE (K)
4. Učedníci se zatím vypravili do města nakoupit něco k jídlu. ANO (V) NE (E)
5. Žena sama nabídla Ježíši vodu. ANO (J) NE (O)
6. Ježíš jí řekl, že kdyby věděla, kdo on je, požádala by ho o živou vodu.
ANO (D) NE (S)
7. Žena se divila, protože Ježíš neměl nic, čím by vodu nabral. ANO (U) NE (L)
8. Jenže Ježíš vzápětí vytáhl vědro, které schovával za zády. ANO (O) NE (Ž)
9. Řekl ženě, aby zavolala i svého muže. ANO (I) NE (M)
10. Žena ho ochotně poslechla. ANO (N) NE (V)
11. Považovala Ježíše za proroka. ANO (O) NE (I)
12. Ježíš jí řekl, že je Mesiáš. ANO (T) NE (K)
13. Žena o něm řekla mnoha lidem ve městě, ale nikdo jí nevěřil. ANO (U) NE (A)

BOHOSLUŽBY V BŘEZNU 2023

BOHOSLUŽBY V BŘEZNU 2023				
Pátek	3.3.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	4.3.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
		16:00	Vítějeves	Obřadní síň úřadu městyse
		17:30	Lysice	Obřadní síň úřadu městyse
Neděle – 2. neděle postní REMINISCERE <i>Text evangelia: Jan 3, 1-17</i> <i>Zpíváme píseň: 238</i>	5.3.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostelík
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje

Úterý	7.3.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	10.3.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	11.3.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – 3. neděle postní OCULI <i>Text evangelia: Jan 4, 5-42</i> <i>Zpíváme píseň: 244</i>	12.3.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		16:00	Křtiny	Obřadní síň obecního úřadu
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:15	Račice	Sbor Páně
Úterý	14.3.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	17.3.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	18.3.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle– 4. neděle postní LAETARE <i>Text evangelia: Jan 9, 1-41</i> <i>Zpíváme píseň: 246</i>	19.3.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
Úterý	21.3.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	24.3.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	25.3.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – 5. neděle postní JUDICA <i>Text evangelia: Jan 11, 1-45</i> <i>Zpíváme píseň: 245</i>	26.3.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:30	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		16:00	Křtiny	Obřadní síň obecního úřadu
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:15	Račice	Sbor Páně
Úterý	28.3.	15:00	Blansko	Kaple sv. Rodiny Senior cen.
Pátek	31.3.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel

Tvořte s námi náš Zpravodaj – čekáme i na Vaše příspěvky a náměty.

Kontakt: telefon na farní úřad 606 702 768, e-mail: fararmartin@email.cz; www.drevenykostelik.cz
Farnost Blansko č. účtu 244035648/0300; Farnost Vyškov č. účtu 1560157369/0800